

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

Kommissionens forordning (EF) nr. 1755/2001 af 5. september 2001 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 1

- ★ **Kommissionens forordning (EF) nr. 1756/2001 af 5. september 2001 om fravigelse, for så vidt angår jordudtagning i Østrig, af forordning (EF) nr. 2316/1999 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1251/1999 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder 3**

II Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk

Kommissionen

2001/677/EF:

- ★ **Kommissionens beslutning af 10. august 2001 om en rapporteringsformular, der skal udfyldes af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 9 i direktiv 1999/94/EF ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2001) 1883) 5**

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-Tilsynsmyndigheden

- ★ **Afgørelse truffet af EFTA-Tilsynsmyndigheden nr. 152/01/KOL den 23. maj 2001 om ændring af retningslinjerne for anvendelsen af EØS-statsstøtte for så vidt angår støtte til miljøbeskyttelse og om 28. ændring af de proceduremæssige og materielle regler for statsstøtte 16**

Berigtigelser

Berigtigelse til Kommissionens forordning (EF) nr. 1745/2001 af 31. august 2001 om suspension af opkøb af smør i visse medlemsstater (EFT L 234 af 1.9.2001) 32

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1755/2001
af 5. september 2001
om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1498/98 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

- (2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 6. september 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. september 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EFT L 198 af 15.7.1998, s. 4.

BILAG

til Kommissionens forordning af 5. september 2001 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0709 90 70	052	76,1
	999	76,1
0805 30 10	388	78,8
	524	70,1
	528	65,7
	999	71,5
0806 10 10	052	69,2
	999	69,2
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	91,5
	400	77,8
	512	66,4
	528	64,0
	804	108,5
	999	81,6
0808 20 50	052	106,0
	999	106,0
0809 30 10, 0809 30 90	052	115,2
	999	115,2
0809 40 05	052	75,8
	060	60,5
	064	56,5
	066	57,1
	068	48,8
	094	49,0
	999	57,9

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2032/2000 (EFT L 243 af 28.9.2000, s. 14). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1756/2001**af 5. september 2001****om fravigelse, for så vidt angår jordudtagning i Østrig, af forordning (EF) nr. 2316/1999 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1251/1999 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1251/1999 af 17. maj 1999 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1038/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 9, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2316/1999 ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1157/2001 ⁽⁴⁾, fastsættes der gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1251/1999 for så vidt angår betingelserne for ydelse af arealstøtte for visse markafgrøder. Ifølge artikel 19, stk. 2 og 3, skal de udtagne arealer forblive ude af produktion i en periode, der senest begynder den 15. januar og tidligst slutter den 31. august, og de må, medmindre andet er fastsat, ikke anvendes til landbrugsproduktion eller med gevinst for øje.
- (2) Vejr situationen de seneste måneder har været præget af ekstrem tørke i visse egne i Østrig, hvilket har haft betydelige konsekvenser for foderforsyningerne og påført producenterne store tab, fordi de har været tvunget til at sælge deres besætninger, hvor den sædvanlige foderforsyning ikke var garanteret.
- (3) Der vil derfor for august måned skulle findes supplerende lokale kvægfoderressourcer, der kan anvendes indtil efteråret.

- (4) Den ovenfor beskrevne situation gør det berettiget at fravige forordning (EF) nr. 2316/1999 og at tillade anvendelse i de berørte områder af arealer, der er udtaget under jordudtagningsordningen for markafgrøder, til foderformål for kvæg, inden udtagningsperioden udløber, hvilket tidligst sker den 31. august, idet der samtidigt træffes foranstaltninger til at sikre, at de pågældende arealer ikke anvendes med gevinst for øje.
- (5) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Uanset artikel 19, stk. 2 og 3, i forordning (EF) nr. 2316/1999 kan udtagne arealer i de områder i Østrig, der er angivet i bilaget til nærværende forordning, anvendes til foderformål for kvæg i produktionsåret 2001/02.
2. Østrig træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de udtagne arealer ikke udnyttes med gevinst for øje, herunder at de produkter, der høstes på de pågældende arealer, udelukkes fra den støtteordning for tørret foder, der er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 603/95 ⁽⁵⁾.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 23. august 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. september 2001.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 1.⁽²⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 16.⁽³⁾ EFT L 280 af 30.10.1999, s. 43.⁽⁴⁾ EFT L 157 af 14.6.2001, s. 8.⁽⁵⁾ EFT L 63 af 21.3.1995, s. 1.

BILAG

ØSTRIG

Kärnten (gesamtes Landesgebiet)

Burgenland (gesamtes Landesgebiet)

Steiermark (gesamtes Landesgebiet)

Niederösterreich (politische Bezirke: Baden, Bruck/Leitha, Mödling, Neunkirchen, Schwechat, Wien-Umgebung, Wiener Neustadt)

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 10. august 2001

om en rapporteringsformular, der skal udfyldes af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 9 i direktiv 1999/94/EF

(meddelt under nummer K(2001) 1883)

(EØS-relevant tekst)

(2001/677/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler ⁽¹⁾, særlig artikel 9, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Medlemsstaterne fremsender senest den 31. december 2003 en rapport til Kommissionen om effektiviteten af bestemmelserne i direktiv 1999/94/EF, som dækker perioden fra 18. januar 2001 til 31. december 2002.
- (2) Formatet for rapporten fastlægges senest den 18. januar 2001.
- (3) Foranstaltningerne i denne beslutning er i overensstemmelse med udtalelsen fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 10 i direktiv 1999/94/EF.
- (4) Besvarelsene af spørgsmålene på rapporteringsformularen baseres på nationale data og oplysninger, der er

indsamlet ved hjælp af passende metode nationalt, og som er så omfattende som mulige —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Medlemsstaterne fremsender deres rapport til Kommissionen i henhold til bestemmelserne i artikel 9 i direktiv 1999/94/EF i det format, der er angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. august 2001.

På Kommissionens vegne

Margot WALLSTRÖM

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 12 af 18.1.2000, s. 16.

BILAG

Rapporteringsformular, der udfyldes af medlemsstaterne i henhold til artikel 9 i direktiv 1999/94/EF

ORDLISTE

De nedenstående vejledende definitioner gælder kun for denne rapport.

Klassifikationssystem for biler: et system til klassificering af biler, f.eks. efter deres type eller klasse (f.eks. familiebil, mini, kompakt, sedan, SUV («sports utility vehicle» — jeep lignende luksusbil) eller andre parametre).

Kommerciel forbruger: forretningsforetagende eller privatperson, der betaler for leasing eller køb af en bil, som hovedsagelig skal anvendes til erhvervsformål.

Sælger: en person, der repræsenterer den forhandler, hvorigennem forbrugeren køber eller leaser en bil.

Forhandler: den forretning, hvor forbrugeren køber eller leaser en bil.

Flermærkeforhandler: en forhandler, som sælger flere bilmærker (dvs. fra mere end en fabrikant)

Salgssted: en lokalitet, f.eks. et biludstillingslokale eller en forplads, hvor nye personbiler er udstillet eller udbydes til salg eller leasing til potentielle kunder. Messer, hvor nye personbiler fremvises for offentligheden, er omfattet af denne definition.

Privat forbruger: privatperson, der betaler for leasing eller køb af en bil, som ikke anvendes til erhvervsformål.

Enkeltmærkeforhandler: en forhandler, som sælger ét bilmærke (dvs. fra én fabrikant)

Forkortelser

(O) Obligatorisk

(F) Fakultativ

A. OPLYSNINGER OM DEN ELLER DE MYNDIGHEDER, DER INDGIVER RAPPORTEN (*)

(ALLE OPLYSNINGER ER OBLIGATORISKE)

1. Navn på den person, der udfylder formularen:
2. Officiel titel på den person, der udfylder formularen:
3. Navn på myndigheden eller den pågældende afdeling i myndigheden:
4. Myndighedens art:
5. Adresse:
6. Internationalt telefonnummer:
7. Internationalt faxnummer:
8. E-post:
9. Er denne myndighed udpeget i henhold til direktivets artikel 8?

B. RAMMERNE FOR GENNEMFØRELSEN

1. Giv en beskrivelse af regulerings- eller markedsordninger, som har indflydelse på forbrugernes valg af nye personbiler, eller som på anden måde påvirker forbrugernes reaktion på den forbrugeroplysning, der er specificeret i direktivet. **(O)**
- 1.1. Giv en kort beskrivelse af eventuelle personbils- eller brændstofrelaterede økonomiske foranstaltninger, som er indført i Danmark. Beskriv disse foranstaltninger og hvordan de gennemføres. Angiv klart om og i givet fald hvordan de gennemføres forskelligt for henholdsvis forretningsforetagender og private forbrugere, der leaser eller køber nye personbiler (f.eks. afgiftslettelser for firmabiler). **(O)**
- 1.2. Er nogle af de økonomiske foranstaltninger, der er beskrevet i besvarelsen af spørgsmål 1.1, knyttet til mærkning, oversigter eller plakater? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger. **(O)**

(*) Hvis mere end én person (eller myndighed/afdeling) udfylder formularen, skal oplysningerne anføres for hver enkelt person.

- 1.3. Er der andre end de ovenfor anførte statslige reguleringer eller markedsordninger for personbiler, som kan have indflydelse på forbrugernes valg af nye personbiler eller på forbrugernes reaktion på den i direktivet fastsatte forbrugeroplysning? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger. (O)
- 1.4. Har De kendskab til andre end de ovenfor anførte ikke-statslige markedsordninger for personbiler, som kan have indflydelse på forbrugernes valg af nye personbiler eller på forbrugernes reaktion på den i direktivet fastsatte forbrugeroplysning? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger. (O)
2. Beskrivelse af tilsvarende eller tidligere initiativer til forbrugeroplysning om bilernes brændstoføkonomi. (O)
 - 2.1. Giv en kort beskrivelse af eventuelle initiativer eller programmer til oplysning af bilisterne om brændstoføkonomi (f.eks. brændstofmærkning, tv- og radiokampagner), som var iværksat, inden direktivets bestemmelser trådte i kraft i Danmark. (O)
 - 2.1.1. Angiv, i hvilket tidsrum initiativerne eller programmerne er gennemført. (O)
 - 2.1.2. Gør kort rede for initiativerne og om de havde nogen virkning eller ej, og forklar årsagerne hertil (jf. ovenfor). Alternativt kan De indgive eventuelle vurderingsrapporter, som besvarer disse spørgsmål. (O)
 - 2.2. Har der været anvendt andre end de i direktivet anførte oplysningsmidler (f.eks. tv-, radio- eller aviskampagner; informationsdage, konferencer)? De anvendte medier, varigheden, et skøn over omkostningerne og et skøn over, hvor mange mennesker oplysningsforanstaltningerne har berørt, anføres for hvert af disse midler. (O)
3. Giv en kort beskrivelse af personbilmarkedets struktur. (O)
 - 3.1. Antallet af forhandlere, der er registreret i Danmark. (O)
 - 3.2. Procentdelen af selvstændige forhandlere (dvs. som ikke ejes af en fabrikant) og ikke-selvstændige forhandlere (dvs. som ejes af en fabrikant). (O)
 - 3.3. Procentdelen af forhandlere, der kun sælger ét fabrikat, og procentdelen af forhandlere, der sælger flere fabrikater. (O)
 - 3.4. Procentdelen af nye biler, som registreres (købes eller leases) af private forbrugere. (F)
 - 3.5. Procentdelen af nye biler, som registreres (købes eller leases) af kommercielle forbrugere. (F)

C. VURDERING AF EFFEKTIVITETEN AF DIREKTIVETS BESTEMMELSER OG AF DERES GENNEMFØRELSE

1. Er der foretaget undersøgelser af, hvor effektivt direktiv 1999/94/EF virker med hensyn til at nedbringe de samlede CO₂-emissioner eller de specifikke CO₂-emissioner fra personbiler? Anfør resultaterne og beskriv undersøgelserne nærmere. (F)
2. Er der foretaget undersøgelser af omkostninger og fordele (f.eks. for sælgere, regering eller bilfabrikanter) ved gennemførelsen af direktivet for så vidt angår fremstilling og distribution af oversigt, mærkning og plakater? (F)
 - 2.1. Anfør resultaterne af omkostningsoverslag eller costbenefitanalyser og giv en klar beskrivelse af de forudsætninger, der er lagt til grund for beregningerne, og beregningsmetoderne. Omkostningsoverlagene skal udelukkende omfatte omkostninger, der kan tilskrives direktivet. (F)
 - 2.2. Anser alle de berørte instanser disse omkostninger for acceptable? Hvis ikke, gives nærmere oplysninger. (F)
 - 2.3. Hvordan regner man i givet fald med at mindske omkostningerne? (F)
3. Vurdering af direktivets effektivitet for så vidt angår oplysning og påvirkning af forbrugere. (O)

Vurderingsmetoder

- 3.1. Har man i Danmark foretaget en vurdering af forbrugernes viden om brændstoføkonomi, inden direktivets bestemmelser trådte i kraft? I så fald anføres resultaterne og konklusionerne heraf, en beskrivelse af vurderingsmetoderne og den omtrentlige nøjagtighed. Hvis der er gennemført spørgeundersøgelser, gives en beskrivelse heraf, herunder antal udspurgte og omtrentlig nøjagtighed og repræsentativitet. Anfør ligeledes, i hvilket tidsrum vurderingerne er foretaget. (O)

- 3.2. Er forskellige former for oversigter, mærkning og plakater blevet afprøvet i praksis? I bekræftende fald beskrives afprøvningsmetoderne og -vilkårene såvel som resultaterne. (O)
- 3.3. Har man i Danmark vurderet effektiviteten af direktivets bestemmelser (om mærkning, oversigter, plakater og reklamemateriale) som middel til at give forbrugerne mulighed for at træffe et informeret valg? Har man vurderet forbrugernes opfattelse af og reaktion på den forbrugeroplysning om brændstoføkonomi, der skal gives i henhold til direktivet? I så fald gives nærmere oplysninger om disse vurderinger, de anvendte vurderingsmetoder og den omtrentlige nøjagtighed. Hvis der er gennemført spørgeundersøgelser, gives en beskrivelse heraf, herunder antal udspurgte og omtrentlig nøjagtighed og repræsentativitet. Anfør ligeledes, i hvilket tidsrum vurderingerne er foretaget. (O)

Forbrugernes viden om og forståelse for brændstoføkonomi

- 3.4. I hvilket omfang har forbrugerne viden om og forståelse for brændstoføkonomi? (F)
- 3.4.1. Hvilken vægt lægger de private og kommercielle forbrugere ved køb eller leasing af ny bil på de forskellige faktorer, herunder brændstoføkonomi, der kan tages i betragtning? (F)
- 3.4.2. Hvor stor mener de private og kommercielle forbrugere, at forskellene i brændstofforbrug kan være mellem biler af samme størrelse? (F)
- 3.4.3. Hvilken betydning har den påtænkte brug af bilen, føreren, økonomiske faktorer bortset fra brændstofomkostninger, organisationens miljøpolitik eller andre vigtige faktorer på kommercielle forbrugeres holdning til brændstoføkonomi? (F)
- 3.4.4. I hvor høj grad har de private og kommercielle forbrugere kendskab til global opvarmning og klimaændringer og den betydning, anvendelsen af brændstof (fossile brændstoffer) har for disse problemer? (F)
- 3.4.5. Hvilken betydning har forbrugernes sociale status, alder, køn, holdning til brændstofomkostninger og bilafgifter og alle andre relevante faktorer på deres viden om og forståelse for brændstoføkonomi? (F)
- 3.4.6. Hvor højt prioriterer de private og kommercielle forbrugere brændstoføkonomi, ifølge forhandlerne? (F)
- 3.4.7. Hvor ofte stiller de private og kommercielle forbrugere spørgsmål om brændstoføkonomi, ifølge forhandlerne? (F)

Forbrugernes holdning til kilderne til oplysning om brændstoføkonomi

- 3.5. Hvordan betragter de private og kommercielle forbrugerne kilderne til oplysning om brændstoføkonomi? (F)
- 3.5.1. Hvilke oplysningskilder lægger de private og kommercielle forbrugere vægt på, når de køber eller leaser en ny personbil, herunder de kilder til oplysning om brændstoføkonomi, som er fastsat i direktivet? (F)
- 3.5.2. Hvor let har det været for de private og kommercielle forbrugere at indhente oplysninger om brændstoføkonomi og sammenligne forskellige bilers brændstoføkonomi? (F)
- 3.5.3. Hvor let har det været for de private og kommercielle forbrugere at indhente miljøoplysninger om bilerne og at sammenligne miljøoplysninger for forskellige biler? (F)

Effektiviteten af direktivets bestemmelser som helhed

- 3.6. Hvor effektive er direktivets bestemmelser (dvs. mærkning, oversigter, plakater og reklamemateriale) som helhed som middel til at give forbrugerne mulighed for at træffe et informeret valg? (O)

- 3.6.1. Hvor oplysende mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at oplysningsordningen om brændstoføkonomi (dvs. mærkning, oversigter, plakater og reklamemateriale) er som helhed? Hvordan hænger dette sammen med forbrugernes viden om brændstoføkonomi, deres sociale status, alder, køn, holdning til brændstofomkostninger og bilafgifter og alle andre relevante faktorer? (F)
- 3.7. Hvilken indflydelse har direktivets bestemmelser som helhed på forbrugernes adfærd? (O)
- 3.7.1. Hvor stor betydning tillægger de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne) oplysningsordningen om brændstoføkonomi som helhed (dvs. mærkning, oversigter, plakater og reklamemateriale)? Hvordan hænger forbrugernes reaktion sammen med deres viden om brændstoføkonomi, deres sociale status, alder, køn, holdning til brændstofomkostninger og bilafgifter og alle andre relevante faktorer? (F)
- 3.7.2. Hvilken indflydelse har direktivets forbrugeroplysningsordning på de private forbrugeres adfærd, når de vælger bil? Hvordan hænger forbrugernes reaktion sammen med deres viden om energiøkonomi, deres opfattelse af direktivets betydning, deres sociale status, alder, køn, holdning til brændstofomkostninger og bilafgifter og alle andre relevante faktorer? (F)

Oversigtens effektivitet

- 3.8. Hvor effektiv er oversigten som middel til at give forbrugerne mulighed for at træffe et informeret valg? (O)
- 3.8.1. Hvor stor en procentdel af de private og kommercielle forbrugere har kendskab til oversigten, og hvordan bliver de gjort opmærksomme på oversigten? (F)
- 3.8.2. Hvordan anskaffer private og kommercielle forbrugere sig oversigten? Hvorfor anskaffer private og kommercielle forbrugere, som har kendskab til oversigten, sig ikke en oversigt? Hvor stor en procentdel af de private og kommercielle forbrugere siger, at de ikke har modtaget nogen oversigt, selv om de har anmodet herom på salgsstedet? (F)
- 3.8.3. Hvor stor en procentdel af de private og kommercielle forbrugere tager hensyn til oplysningerne i oversigten? (F)
- 3.8.4. Hvor klar og forståelig mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at oversigten er? (F)
- 3.8.5. Finder de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at oversigten er nyttig? (F)
- 3.8.6. Mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at oversigten vil kunne forbedres? Hvilke forbedringer anbefaler de? (F)
- 3.9. Hvor stor virkning har oversigten? (O)
- 3.9.1. Hvor stor virkning mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at oversigten har som middel til at fremme brændstofeffektive biler? (F)

Mærkningens effektivitet

- 3.10. Hvor effektiv er mærkningen som middel til at give forbrugerne mulighed for at træffe et informeret valg? (O)
- 3.10.1. Hvor stor en procentdel af de private og kommercielle forbrugere ser mærkningen på eller i nærheden af bilen? (F)
- 3.10.2. Hvor stor en procentdel af de private og kommercielle forbrugere siger, at salgspersonalet gjorde opmærksom på mærkningen? Hvor stor en procentdel af de private og kommercielle forbrugere siger, at salgspersonalet har forklaret mærkningen for dem? Hvor stor en procentdel af disse forbrugere har bedt salgspersonalet om at forklare mærkningen for dem? (F)
- 3.10.3. Hvor stor en procentdel af de private og kommercielle forbrugere læser mærkningen? (F)
- 3.10.4. Hvor klar og forståelig er mærkningen ifølge de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne)? (F)
- 3.10.5. Hvor nyttig mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at mærkningen er? (F)
- 3.10.6. Ville de private og kommercielle forbrugere foretrække, at mærkningen indeholdt en sammenligning med andre bilers brændstoføkonomi? Hvilken form for sammenligning ville forbrugerne foretrække? (F)

- 3.10.7. Har de private forbrugere kendskab til den europæiske energimærkning for husholdningsapparater? Foretrækker de private forbrugere udformningen af den europæiske energimærkning for husholdningsapparater frem for udformningen af brændstoføkonomimærkningen? Ville de private forbrugere foretrække, at mærkningen for alle energiforbrugende produkter udformes ens? (F)
- 3.10.8. Mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at mærkningen kan forbedres? Hvilke forbedringer anbefaler de? (F)
- 3.11. Hvor stor virkning har mærkningen? (O)
- 3.11.1. Hvor stor virkning mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at mærkningen har som middel til at fremme brændstofeffektive biler? (F)

Plakatens (displayets) effektivitet

- 3.12. Hvor effektiv er plakaten som middel til at give forbrugeren mulighed for at træffe et informeret valg? (O)
- 3.12.1. Hvor stor en procentdel af de private og kommercielle forbrugere ser plakaterne? (F)
- 3.12.2. Hvilke oplysninger på plakaten hæfter de private og kommercielle forbrugere sig ved? (F)
- 3.12.3. Hvor klare og forståelige mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at plakaterne er? (F)
- 3.12.4. Hvor nyttige mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at plakaterne er? (F)
- 3.12.5. Mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at plakaterne kan forbedres? Hvilke forbedringer anbefaler de? (F)
- 3.13. Hvor stor virkning har plakaten (displayet)? (O)
- 3.13.1. Hvor stor virkning mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at plakaterne har som middel til at fremme brændstofeffektive biler? (F)

Effektiviteten af andre former for reklame

- 3.14. Hvor effektive er direktivets bestemmelser om andet reklamemateriale som middel til at give forbrugerne mulighed for at træffe et informeret valg? (O)
- 3.14.1. I hvor høj grad lægger de private og kommercielle forbrugere mærke til oplysninger om brændstoføkonomi i andet reklamemateriale? (F)
- 3.14.2. Hvor nyttigt er det ifølge de private og kommercielle forbrugere, at alt reklamemateriale indeholder klare oplysninger om brændstoføkonomi? (F)
- 3.15. Hvor stor virkning har direktivets bestemmelser om andet reklamemateriale? (O)
- 3.15.1. Hvor stor virkning mener de private og kommercielle forbrugere (og sælgerne), at direktivets bestemmelser om andet reklamemateriale har som middel til at fremme brændstofeffektive biler? (F)
- 3.16. Anfør konklusionerne om direktivets effektivitet med hensyn til oplysning og påvirkning af forbrugerne. (O)

D. OPLYSNINGSMIDLERNE — UDFORMNING OG ANVENDELSE

Mærkningens udformning

1. Hvilken udformning har den mærkning, der anvendes i Danmark? Anfør venligst eksempler. (O)
- 1.1. Indeholder mærkningen en sammenligning mellem den pågældende bils brændstoføkonomi og andre bilers brændstoføkonomi? Forklar i bekræftende fald, hvordan sammenligningen er udformet (f.eks. sammenligning af biler på grundlag af standardisering af brændstoføkonomien; eller opdeling af bilerne efter et klassifikationssystem, hvorved den pågældende bil kan sammenlignes med andre biler i samme klasse)? (O)
- 1.2. Hvis bilerne rangordnes efter deres brændstoføkonomi, bedes det forklaret, hvordan rangordningssystemet anvendes på det udvalg af bilmodeller, der findes på markedet. Hvor ofte ajourføres rangordningen? På hvilket trin i denne rangorden ligger hele bilparkens gennemsnitlige brændstoføkonomi? (O)

- 1.3. Hvis brændstofomkostningerne er angivet på mærkningen, anføres beregningsgrundlaget herfor (afstand og brændstofomkostninger pr. liter for hver enkelt brændstoftype og antallet af år osv.). (O)
- 1.4. Hvis mærkningen indeholder et »miljøindeks« eller en »miljøklasse« som middel til at sammenligne bilens miljøbelastning med andre biler, anføres det, hvordan oplysningerne er beregnet og udtrykt. (O)
- 1.5. Hvis mærkningen indeholder oplysninger om støjniveau, anføres det, hvordan oplysningerne er beregnet og udtrykt. Hvis oplysninger om støjniveau sammenlignes mellem forskellige biler, anføres det, hvordan dette er gjort. (O)
- 1.6. Hvis mærkningen indeholder oplysninger om giftige emissioner, anføres det, hvordan oplysningerne er beregnet og udtrykt. Hvis oplysningerne sammenlignes mellem forskellige biler, anføres det, hvordan dette er gjort. (O)
- 1.7. Er der med henblik på mærkningen blevet udarbejdet et klassifikationssystem for opdeling af personbiler i forskellige klasser? I bekræftende fald anføres det, hvordan dette system fungerer. (O)
- 1.8. Indeholder mærkningen henvisninger til økonomiske fordele eller ulemper, som f.eks. afgifter, der kan påvirke valget af bil og således også brændstoføkonomien? I bekræftende fald anføres det, hvordan disse oplysninger er præsenteret. (O)
- 1.9. Går Danmarks brændstoføkonomimærkning i andre henseender end de ovenfor anførte ud over minimumsspecifikationerne i direktivets bilag I? I bekræftende fald anføres det, hvordan dataene er beregnet. Begrund også, hvorfor mærkningen er udformet på denne måde(r). (O)
- 1.10. Er der planer om at ændre udformningen af mærkningen i fremtiden? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger, herunder de planlagte frister herfor, hvordan eventuelle yderligere oplysninger tilvejebringes, og årsagerne til de planlagte ændringer. (O)

Oversigtens udformning

2. Hvilken udformning har oversigten i Danmark? Anfør venligst eksempler. (O)
- 2.1. Bruges der kun én udgave af brændstoføkonomioversigten i Danmark (heri ikke beregnet udgaver på forskellige sprog)? (O)
- 2.2. Hvis brændstofomkostningerne er anført i oversigten, anføres grundlaget for beregningen heraf (afstanden og brændstofomkostninger pr. liter for hver enkelt brændstoftype og antal år osv.) (anfør, om det er de samme oplysninger som på mærkningen). (O)
- 2.3. Hvis der anvendes et »miljøindeks« eller en »miljøklasse« som middel til at sammenligne forskellige bilers miljøbelastning, anføres det, hvordan oplysningerne er beregnet (anfør, om det er de samme oplysninger som på mærkningen). (O)
- 2.4. Hvis oversigten indeholder oplysninger om støjniveau, anføres det, hvordan oplysningerne er beregnet og udtrykt. Hvis støj oplysningerne for forskellige biler sammenlignes, anføres det hvordan dette er gjort (anfør, om det er de samme oplysninger som på mærkningen). (O)
- 2.5. Hvis oversigten indeholder oplysninger om giftige emissioner, anføres det, hvordan oplysningerne er beregnet og udtrykt. Hvis oplysningerne sammenlignes mellem forskellige biler, anføres det, hvordan dette er gjort. (O)
- 2.6. Er der med henblik på anvendelse af oversigten blevet udarbejdet et klassifikationssystem for opdeling af personbiler i forskellige klasser? I bekræftende fald anføres det, hvordan dette system fungerer (anfør, om det er de samme oplysninger som på mærkningen). (O)
- 2.7. Indeholder oversigten henvisninger til økonomiske fordele eller ulemper, som f.eks. afgifter, der kan påvirke valget af bil og således også brændstoføkonomien? I bekræftende fald anføres det, hvordan disse oplysninger er præsenteret. (O)
- 2.8. Indeholder oversigten en rangordning af bilerne efter brændstoføkonomi? I bekræftende fald anføres det, hvordan disse oplysninger er præsenteret. (O)
- 2.9. Går oversigten (oversigterne) i andre henseender end de ovenfor anførte ud over minimumsspecifikationerne i direktivets bilag II? I bekræftende fald gives en nærmere beskrivelse heraf og årsagerne til de yderligere krav. (O)
- 2.10. Findes der en elektronisk udgave af oversigten? Anfør venligst websted-adresse, hvor lang tid webstedet har fungeret, og antallet af hits indtil nu. Er der adgang til sorterings- og søgeværktøjer? Hvor ofte opdateres den elektroniske oversigt? Giv en kort beskrivelse af oversigtens indhold og udformning. (O)

- 2.11. Er der planer om at ændre udformningen af papiroversigten eller den oversigt i fremtiden? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger, herunder de planlagte frister herfor, hvordan eventuelle yderligere oplysninger tilvejebringes, og årsagerne til de planlagte ændringer. (O)

Plakatens (displayets) udformning

3. Hvilken udformning har den plakat, der anvendes i Danmark? Anfør venligst eksempler. (O)
- 3.1. Har Danmark indført bestemmelser om brændstoføkonomiplakater ud over, hvad direktivet foreskriver? I bekræftende fald anføres disse yderligere bestemmelser, som de optræder i lovgivningen eller i form af foranstaltninger, og årsagerne til disse bestemmelser. (O)
- 3.2. Er der planer om at ændre udformningen af plakaten i fremtiden? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger, herunder de planlagte frister herfor, hvordan eventuelle yderligere oplysninger tilvejebringes, og årsagerne til de planlagte ændringer. (O)

Udformningen af reklamemateriale

4. Hvordan er reklamematerialet udformet? (O)
- 4.1. Har Danmark indført bestemmelser ud over hvad direktivet foreskriver for »andre former for reklame«? I bekræftende fald anføres disse yderligere bestemmelser, som de optræder i lovgivningen eller i form af foranstaltninger, og årsagerne til disse bestemmelser. (O)
- 4.2. Har Danmark indført bestemmelser om ikke-papirbaseret reklamemateriale (f.eks. Internet, tv, radio). I bekræftende fald gives nærmere oplysninger. (O)
- 4.3. Er der planer om at ændre bestemmelserne om reklamemateriale i fremtiden? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger, herunder de planlagte frister herfor, hvordan eventuelle yderligere oplysninger tilvejebringes, og årsagerne til de planlagte ændringer. (O)

Ændringer i udformningen siden gennemførelsen af direktivet

5. Er nogle af direktivets bestemmelser (f.eks. om plakater, oversigter og mærkning), i den form de er gennemført i Danmark, blevet ændret i vurderingsperioden (dvs. siden direktivets bestemmelser for første gang blev gennemført i Danmark)? (O)
- 5.1. Anfør, hvilke af direktivets bestemmelser, som er blevet gennemført efter den 18. januar 2001, er blevet ændret siden da. Anfør om muligt eksempler (f.eks. mærkning, oversigt). (O)
- 5.2. Begrund de forskellige ændringer. (O)

E. GENNEMFØRELSE

Generelt

1. Hvordan er ansvaret fordelt mellem regering, sælgere, fabrikanter og importører? (O)
- 1.1. Hvem er ansvarlig for at føre tilsyn med oversigternes udformning, fremstilling og distribution? (O)
- 1.2. Hvem er ansvarlig for at føre tilsyn med mærkningens udformning, fremstilling og distribution? (O)
- 1.3. Hvem betaler for fremstilling og distribution af oversigter, mærkning og plakater? (O)
2. Hvilke ordninger er der indført for fremstilling, forvaltning og distribution af oplysningerne? (O)
- 2.1. Hvor mange oversigter trykkes der hvert år? Hvordan og til hvem distribueres oversigterne? (O)
- 2.2. Hvordan anskaffer sælgerne sig mærker? (O)
- 2.3. Hvordan anskaffer sælgerne sig plakater? (O)
- 2.4. Hvordan mener sælgerne, at de nemmest kan anskaffe sig mærker, oversigter og plakater, og hvad mener de forhindrer dem i at anvende disse mest effektive metoder? (F)
3. Har man i Danmark til hensigt fortsat at anvende de nuværende systemer til fremstilling og distribution af oversigter, mærker og plakater? I benægtende fald anføres begrundelsen for ønsket om at foretage ændringer, og hvornår disse ændringer forventes at træde i kraft. (O)

4. På hvilken dato blev direktivets bestemmelser sat i kraft i Danmark? Anfør, hvis forskellige bestemmelser blev sat i kraft på forskellige tidspunkter. (O)
5. Er der foretaget en vurdering af overholdelsen af direktivets bestemmelser? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger om de anvendte vurderingsmetoder og omtrentlig nøjagtighed. Det anføres klart, hvis der ved vurderingen er anvendt forskellige kriterier for mærker, plakater, oversigter og reklamemateriale. Hvis der er foretaget spørgeundersøgelser, anføres nærmere oplysninger, herunder antal udspurgte og omtrentlig nøjagtighed og repræsentativitet. Anfør ligeledes, i hvilket tidsrum vurderingerne er foretaget. (O)
6. I hvilken grad overholdes direktivets bestemmelser? (O)

Mærkningens overensstemmelse

- 6.1. Er mærkningens indhold og udformning i overensstemmelse med direktivet, og anbringes mærket også som fastsat i direktivet? (O)
 - 6.1.1. Er mærkerne standardiserede, så forbrugerne har let ved at genkende dem? (O)
 - 6.1.2. Er alle mærkerne af A4-størrelse (dvs. 297 mm x 210 mm)? (O)
 - 6.1.3. Indeholder mærkerne oplysninger om brændstofforbrug og CO₂-emissioner i overensstemmelse med direktivets bilag I? (O)
 - 6.1.4. Indeholder mærkerne teksten i direktivets bilag I om adgang til oversigten og om CO₂-emissioner? (O)
 - 6.1.5. Hvor stor en procentdel af bilerne er forsynet med et mærke, som opfylder alle direktivets bestemmelser? (F)
 - 6.1.6. For hvor stor en procentdel af bilerne er mærket anbragt på bilen? (F)
 - 6.1.7. For hvor stor en procentdel af bilerne er mærket anbragt passende tæt ved bilen? (F)
 - 6.1.8. For hvor stor en procentdel af bilerne er mærkningen ikke anbragt på selve bilen eller i nærheden heraf? Hvad er, ifølge sælgerne, årsagerne til, at mærkerne ikke fremvises på eller i nærheden af bilerne? (F)
 - 6.1.9. For hvor stor en procentdel af bilerne er mærkningen ikke klart synlig? (F)
 - 6.1.10. For hvor stor en procentdel af bilerne er mærkningen beskadiget? (F)
 - 6.1.11. For hvor stor en procentdel af bilerne er der ikke fuld overensstemmelse mellem mærkningen og bilen? (F)
 - 6.1.12. For hvor stor en procentdel af bilerne opfylder mærkningens indhold ikke direktivet? Hvor dette er tilfældet, anføres grundene hertil. (F)
 - 6.1.13. For hvor stor en procentdel af bilerne opfylder mærkningens udformning ikke direktivet? Hvor dette er tilfældet, anføres grundene hertil. (F)
 - 6.1.14. Beskriv eventuelle tilfælde med mærkning, der indeholder forvirrende mærker, symboler eller påskrifter om brændstofforbrug eller CO₂-emissioner, som ikke er i overensstemmelse med direktivets krav. (O)
 - 6.1.15. Findes der tilfælde, hvor biler er udstillet med ikke-officielle mærkninger indeholdende oplysninger om brændstoføkonomi, som er i strid med oplysningerne på den officielle mærkning? I bekræftende fald beskrives sådanne tilfælde nærmere. (F)
- 6.2. Anfør konklusionerne om mærkning og om overholdelsen af direktivets bestemmelser. (O)

Oversigtens overensstemmelse

- 6.3. Er oversigtens indhold og udformning i overensstemmelse med direktivet, og distribueres oversigten også som fastsat i direktivet? (O)
 - 6.3.1. Hvilken størrelse og hvor mange sider har oversigten? (O)
 - 6.3.2. Er bilmodellerne inddelt efter fabrikat og i alfabetisk rækkefølge? (O)
 - 6.3.3. Er bilmodellerne, ud over i alfabetisk rækkefølge, inddelt efter andre systemer? Beskriv, hvordan modellerne er inddelt. (O)
 - 6.3.4. Hvor ofte ajourføres oversigten? (O)
 - 6.3.5. Indeholder den ajourførte oversigt en liste over alle nye personbilmodeller, der kan fås på den dato, hvor den ajourførte oversigt offentliggøres? (O)

- 6.3.6. Er brændstoftypen, den numeriske værdi for det officielle brændstofforbrug og de officielle specifikke CO₂-emissioner anført korrekt i overensstemmelse med direktivet for hver af modellerne i oversigten? (O)
- 6.3.7. Er der anført andre oplysninger, ud over de i direktivet specificerede, for hver af modellerne i oversigten? Giv i bekræftende fald en beskrivelse heraf og anfør årsagerne til, at disse oplysninger er medtaget i oversigten. (O)
- 6.3.8. Er der anvendt forvirrende mærker, symboler eller påskrifter vedrørende brændstofforbrug eller CO₂-emissioner i oversigten, som ikke er i overensstemmelse med direktivet? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger. (O)
- 6.3.9. Findes der tilfælde, hvor der på salgsstedet er fremlagt ikke-officielle oversigter indeholdende oplysninger om brændstoføkonomi, som er i strid med oplysningerne i den officielle oversigt? I bekræftende fald beskrives sådanne tilfælde nærmere. (F)
- 6.3.10. Hvor stor en procentdel af forhandlerne tilbyder gratis oversigter på salgsstedet, og hvor stor en procentdel stiller ikke oversigter til rådighed for kunderne? Hvad er grundene til, at der ikke er adgang til gratis oversigter på salgsstedet? (F)
- 6.3.11. Har forhandlerne vanskeligheder ved at anskaffe sig oversigter? (F)
- 6.3.12. Er der udstillet oversigter på salgsstedet? Hvorfor udstiller sælgerne ikke oversigterne? (F)
- 6.4. Anfør konklusionerne om oversigten og om overholdelsen af direktivets bestemmelser. (O)

Plakatens (displayets) overensstemmelse

- 6.5. Er plakats indhold og udformning i overensstemmelse med direktivet, og udstilles den også som fastsat i direktivet? (O)
- 6.5.1. Hvor stor en procentdel af sælgerne udstiller ikke plakaten på salgsstedet? (F)
- 6.5.2. Hvor stor en procentdel af sælgerne udstiller ikke plakaten på et iøjnefaldende sted på salgsstedet? (F)
- 6.5.3. I hvilke henseender opfylder de plakater, som er udstillet på salgsstedet, ikke direktivets krav? (F)
- 6.5.4. Hvilke grunde giver sælgerne for ikke at udstille en plakat med oplysninger om brændstofforbrug? (F)
- 6.5.5. Hvilke grunde giver sælgerne for ikke at anbringe plakaten med oplysninger om brændstofforbrug på et iøjnefaldende sted? (F)
- 6.5.6. Hvilke grunde giver sælgerne, når plakats indhold ikke er i overensstemmelse med direktivet? (F)
- 6.6. Anfør konklusionerne om plakaten og om overholdelsen af direktivets bestemmelser. (O)

Overensstemmelsen mellem andre former for reklamemateriale og direktivets krav

- 6.7. Opfylder reklamematerialet direktivets bestemmelser? (O)
- 6.8. Anfør venligst eksempler på tilfælde, hvor man har fundet, at reklamematerialet ikke opfyldte direktivets bestemmelser? (O)
- 6.9. Anfør konklusionerne om reklamematerialets overensstemmelse med direktivets bestemmelser. (O)

Vurdering af tendenserne i overholdelsen af direktivets krav

- 6.10. Hvordan varierer forhandlernes overholdelse af direktivets bestemmelser (med hensyn til anbringelse af mærkning og plakat og distribution af oversigten) efter region og forhandlertype (selvstændig eller ikke-selvstændig; forhandler af et eller flere fabrikater; fabrikant)? (F)
- 6.11. Hvordan varierer forhandlernes overholdelse af direktivets bestemmelser (med hensyn til anbringelse af mærkning og plakat og distribution af oversigten) efter de bonus- eller provisionssystemer, der anvendes over for salgspersonalet? (F)
- 6.12. Hvordan varierer overholdelsen af direktivet i Danmark efter forbrugernes viden om brændstoføkonomi og direktivets skønnede indvirkning på forbrugernes adfærd? (F)

Sanktioner

- 6.13. Hvilke sanktioner har Danmark fastsat for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af direktivet? (O)
- 6.13.1. Har Danmark fastsat sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af direktivet? (O)

6.13.2. Giv en nærmere beskrivelse af sanktioner. (O)

6.13.3. Har der været idømt sanktioner? I bekræftende fald anføres over for hvem og i hvilken form. (O)

Grupperingssystem

7. Artikel 2 (punkt 5 og 6) i direktivet bestemmer, at versioner og varianter af køretøjstypen kan grupperes under én model. Er der udarbejdet sådan et grupperingssystem? I bekræftende fald angives grundlaget for det udarbejdede grupperingssystem. Angiv, hvorledes grupperingssystemet er anvendt på direktivets bestemmelser. (F)

F. INDDRAGELSE AF ANDRE MEDIER

1. Har Danmark allerede eller har det planer om at videreudvikle forbrugeroplysningsordningen, f.eks. gennem andre medier? I bekræftende fald anføres hvordan og med hvilket formål. (F)
2. Har Danmark afprøvet alternative medier i praksis? I bekræftende fald beskrives afprøvningsmetoderne og -vilkårene såvel som resultaterne. (F)
3. Har der i Danmark været juridiske eller institutionelle hindringer for, at kravene til reklamemateriale også gælder andre medier? I bekræftende fald gives nærmere oplysninger. (F)

G. SAMLET VURDERING

1. Der gives en beskrivelse af de vigtigste erfaringer med gennemførelsen af direktivet i Danmark (og af Danmarks yderligere nationale foranstaltninger). (F)
 2. Det anføres, hvor der efter Deres mening først og fremmest bør sættes ind for at forbedre direktivets effektivitet både i Danmark og i EU som helhed. (F)
-

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN

AFGØRELSE TRUFFET AF EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN

Nr. 152/01/KOL

den 23. maj 2001

om ændring af retningslinjerne for anvendelsen af EØS-statsstøtte for så vidt angår støtte til miljøbeskyttelse og om 28. ændring af de proceduremæssige og materielle regler for statsstøtte

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN,

som henviser til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ⁽¹⁾, særlig artikel 61 til 63,

som henviser til aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol ⁽²⁾, særlig artikel 24 og artikel 1 i protokol 3 til denne aftale,

som tager i betragtning, at EFTA-Tilsynsmyndigheden i henhold til artikel 24 i aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen skal sætte bestemmelserne om statsstøtte i kraft,

som tager i betragtning, at EFTA-Tilsynsmyndigheden i henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), i aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen skal udstede meddelelser og retningslinjer for sager, der er behandlet i EØS-aftalen, hvis dette er udtrykkeligt fastsat i denne aftale eller i aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, eller hvis EFTA-Tilsynsmyndigheden finder det nødvendigt,

som erindrer om de proceduremæssige og materielle regler for statsstøtte ⁽³⁾, særlig bestemmelserne i kapitel 15 (støtte til miljøbeskyttelse),

som tager i betragtning, at Europa-Kommissionen den 21. december 2000 vedtog »EF-rammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse« ⁽⁴⁾,

som tager i betragtning, at der skal sikres en ensartet anvendelse af statsstøttereglerne i hele Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde,

som tager i betragtning, at EFTA-Tilsynsmyndigheden i henhold til punkt II under overskriften »GENERELT« i slutningen af bilag XV til EØS-aftalen efter høring af Europa-Kommissionen skal vedtage retsakter, der svarer til dem, som Kommissionen vedtager, for at opretholde lige konkurrencevilkår,

som har hørt Europa-Kommissionen,

som erindrer om, at EFTA-Tilsynsmyndigheden har hørt EFTA-staterne om spørgsmålet på multilaterale møder den 31. marts 2000 og den 16. oktober 2000 og i brev af 11. april 2001 til EFTA-staterne,

⁽¹⁾ I det følgende benævnt »EØS-aftalen«.

⁽²⁾ I det følgende benævnt »aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen«.

⁽³⁾ Retningslinjer for anvendelse og fortolkning af artikel 61 og 62 i EØS-aftalen og artikel 1 i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, vedtaget og udstedt af EFTA-Tilsynsmyndigheden den 19. januar 1994, offentliggjort i EFT L 231 af 3.9.1994 og i EØS-tillægget til EFT nr. 32 af samme dato, senest ændret ved EFTA-Tilsynsmyndighedens afgørelse nr. 78/00/KOL af 12. april 2000, offentliggjort i EFT L 274 af 26.10.2000, i det følgende benævnt »EFTA-Tilsynsmyndighedens retningslinjer for statsstøtte«.

⁽⁴⁾ EFT C 37 af 3.2.2001.

HAR TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

1. Retningslinjer for statsstøtte ændres ved at erstatte det gældende kapitel 15 med et nyt kapitel 15 om støtte til miljøbeskyttelse med den ordlyd, der er indeholdt i bilag I til denne afgørelse.
2. Afgørelsen, inklusive bilag I, offentliggøres i EØS-afsnittet af og EØS-tillægget til *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.
3. EFTA-staterne vil blive underrettet om denne afgørelse ved brev sammen med en kopi af nærværende afgørelse med bilag I. EFTA-staterne anmodes om, at de inden for en måned meddeler deres tilslutning til de foreslåede egnede foranstaltninger, der er fastlagt i brevet, jf. også punkt 67 til 69 i retningslinjerne.
4. Europa-Kommissionen underrettes i overensstemmelse med litra d) i protokol 27 til EØF-aftalen ved en kopi af afgørelsen, inklusive bilag I.
5. Den engelske udgave af afgørelsen er autentisk.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. maj 2001.

På EFTA-Tilsynsmyndighedens vegne

Knut ALMESTAD

Formand

BILAG I

»15. STØTTE TIL MILJØBESKYTTELSE ⁽¹⁾A. *Indledning*

1. EFTA-Tilsynsmyndigheden (i det følgende benævnt »myndigheden«) vedtog i 1994 retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse, hvis gyldighed udløb den 31. december 1999. Myndigheden besluttede den 16. februar 2000 at videreføre dem indtil 31. december 2000.
2. Siden retningslinjernes vedtagelse i 1994 har miljøspørgsmålene undergået en hastig udvikling internationalt, ikke mindst efter vedtagelsen af Kyoto-protokollen. Miljøafgifter f.eks. har vundet indpas de seneste år. Støtteforanstaltninger i form af afgiftslempelser og -fritagelser har derfor vundet større udbredelse. Myndigheden bør derfor vedtage nye retningslinjer, så EFTA-staterne og virksomhederne kender de kriterier, som den fremover lægger til grund for sin vurdering af, hvorvidt EFTA-staternes påtænkte støtteforanstaltninger er forenelige med EØS-aftalen.
3. Miljøpolitiske målsætninger bør derfor indgå i betragtningerne ved vurderingen af foreneligheden af statsstøtte på miljøområdet, navnlig med henblik på at fremme en bæredygtig udvikling, jf. artikel 73 til 75 og niende betragtning i præamblen til EØS-aftalen. Konkurrencepolitikken og miljøpolitikken står således ikke i modsætning til hinanden, men kravene til miljøbeskyttelse bør integreres i udformningen og iværksættelsen af konkurrencepolitikken, navnlig for at fremme en bæredygtig udvikling.
4. En langsigtet hensyntagen til miljømæssige forudsætninger er imidlertid ikke ensbetydende med, at samtlige støtteforanstaltninger kan godkendes. Navnlig bør det tages i betragtning, hvilke virkninger støtteforanstaltningerne har for fremme af en bæredygtig udvikling, og hvorvidt »forureneren betaler-princippet« overholdes strengt. Visse former for støtte indgår så afgjort i denne kategori, navnlig når støtten giver mulighed for at nå til et højt beskyttelsesniveau, uden at det går ud over internaliseringen af omkostninger. Andre former for støtte kan derimod, ud over at have negative virkninger for samhandelen mellem EØS-staterne og konkurrencen, modarbejde »forureneren betaler-princippet« og bremse igangsætningen af en bæredygtig udvikling. Dette kan f.eks. være tilfældet for visse former for støtte, der udelukkende har til formål at fremme tilpasningen til nye standarder ⁽²⁾.
5. Nærværende retningslinjer fastlægger principperne for vurderingen af, hvorvidt statsstøtteforanstaltninger kan berettige en undtagelse fra det generelle statsstøtteforbud i artikel 61, stk. 1, i EØS-aftalen. Sådanne foranstaltninger vil bl.a. kunne ydes i form af:
 - støtte til opnåelse af miljøbeskyttelse i forhold til forskellige standarder
 - støtte i form af en fritagelse fra miljøafgifter.

I de tilsvarende rammebestemmelser udstedt af Europa-Kommissionen betragtes støtte i form af hjælp til virksomhedernes tilpasning til obligatoriske EF-standarder eller i form af afgiftslempelser, der fører til lavere afgiftssatser end de bindende EF-mindstesatser, sædvanligvis som uforenelig med statsstøtteregele. Støtte med henblik på at nå et højere niveau af miljøbeskyttelse end krævet af de pågældende standarder kan imidlertid under visse forudsætninger betragtes som forenelig. Det samme gælder afgiftsfritagelser, der ikke strider mod obligatoriske EF-mindstesatser, og som er af midlertidig karakter.

For at sikre lige konkurrencevilkår overalt i EØS vil myndigheden derfor anvende samme referencepunkter, når den undersøger EFTA-staternes miljøstøtteforanstaltningers forenelighed med EØS-aftalen. Dette indebærer, at der i nærværende retningslinjer henvises til EF-standarder og EF-afgiftsharmoniseringsforanstaltninger, når sådanne foreligger.

Myndigheden understreger, at sådanne henvisninger til EF-retten ikke indebærer, at EFTA-staterne er forpligtet til at overholde EF-retten, når sådanne forskrifter ikke er blevet gennemført i EØS-aftalen. De tjener blot som grundlag for vurderingen af støtteforanstaltningers forenelighed med EØS-aftalen for så vidt angår aftalens artikel 61, stk. 3 ⁽³⁾.

6. I disse retningslinjer består myndighedens fremgangsmåde i at fastslå, i hvilket omfang og på hvilke betingelser statsstøtte kan være nødvendig for at sikre miljøbeskyttelse og bæredygtig udvikling uden at skabe uforholdsmæssige virkninger for konkurrencen og den økonomiske vækst. Dette skal ske under hensyntagen til erfaringerne med anvendelsen af retningslinjerne fra 1994 og til ændringerne af miljøpolitikken siden da.

⁽¹⁾ Dette kapitel svarer til EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse (EFT C 37 af 3.2.2001, s. 3).

⁽²⁾ Se punkt 5.

⁽³⁾ Myndigheden erindrer om, at EFTA-Domstolen i sagen mellem Norge og myndigheden vedrørende de differentierende norske socialsikringsbidrag fandt, at generelt er afgiftssystemet i en EØS/EFTA-stat ikke omfattet af EØS-aftalen. I visse tilfælde kan sådanne systemer dog have konsekvenser, som gør, at systemet falder inden for anvendelsesområdet for EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. (EFTA-Domstolen, sag E-6/98, Norges regering mod EFTA-Tilsynsmyndigheden, EFTA-Domstolens rapport, s. 74, punkt 34).

B. Definitioner og anvendelsesområde

7. *Begrebet miljøbeskyttelse*: som »miljøbeskyttelse« vil myndigheden i forbindelse med disse retningslinjer betragte enhver foranstaltning, der tager sigte på at afhjælpe eller forebygge skade på det fysiske miljø eller naturressourcerne eller på at fremme rationel udnyttelse af disse ressourcer.

Myndigheden mener således, at energispareforanstaltninger og foranstaltninger til fremme af vedvarende energi også er at betragte som miljøbeskyttende foranstaltninger. Ved energispareforanstaltninger forstås navnlig foranstaltninger, der sætter virksomhederne i stand til at reducere energiforbruget i produktionsforløbet. Udvikling og fremstilling af maskiner eller transportmidler, hvis drift kræver færre naturressourcer, er ikke omfattet af nærværende retningslinjer. Foranstaltninger gennemført i fabrikker eller andre produktionsanlæg for at forbedre sikkerhed og sundhed er vigtige og kan muligvis være berettigede til visse former for støtte, men er ikke omfattet af disse retningslinjer.

Begrebet internalisering af omkostningerne: i det følgende forstås ved »internalisering af omkostningerne«, at virksomhederne skal indregne samtlige omkostninger til miljøbeskyttelse i deres produktionsomkostninger.

»Forurenere betaler-princippet«: i det følgende forstås ved dette princip, at omkostninger til forureningsbekæmpelse dækkes af dem, der forårsager forureningen.

Forurenere: forurenere er den, der direkte eller indirekte påfører miljøet skade eller skaber vilkår, der fører til beskadigelse af miljøet (*).

Sande priser: et begreb hvorefter der i varenes eller tjenesternes pris er indregnet de eksterne omkostninger i forbindelse med de negative virkninger, som deres fremstilling og markedsføring har for miljøet.

EF-standard (°): obligatoriske grænseværdier inden for EF på miljøområdet samt forpligtelsen til at anvende den bedste teknik, som er tilgængelig uden at medføre uforholdsmæssigt store omkostninger (best available techniques, også kaldet BAT) (°).

Vedvarende energikilder: vedvarende, ikke-fossile energikilder: vind, sol, geotermisk varme, bølge- og tidevandsenergi, vandkraftanlæg med en kapacitet på under 10 MW og biomasse, idet der ved biomasse forstås produkter fra land- og skovbrug, vegetabilsk affald fra landbrug, skovbrug og fødevareproduktion, ubehandlet træaffald samt korkaffald (°).

Elektricitet fra vedvarende energikilder: elektricitet produceret på anlæg, hvor der udelukkende benyttes vedvarende energikilder, herunder den andel af elektricitet, der fremstilles på grundlag af vedvarende energikilder i hybrid-anlæg, hvor der, især som reservekapacitet, benyttes konventionelle energikilder (°).

Miljøafgift: en afgift kan betragtes som værende en miljøafgift, når afgiftsgrundlaget har en klar negativ miljøpåvirkning. En afgift, der har en mindre klar, men dog ubestrideligt positiv miljøpåvirkning, kan dog også betragtes som en miljøafgift. Almindeligvis må EFTA-staten bevise afgiftens betydning for miljøet (°).

(*) Rådets henstilling af 3. marts 1975 om påligning af omkostninger og de offentlige myndigheders indgriben på miljøområdet (EFT L 194 af 25.7.1975, s. 1), gennemført i EØS-aftalen ved bilag XX, punkt 33, om de retsakter, som de kontraherende parter skal tage til efterretning.

(°) Se punkt 5. (Når sådanne standarder er indføjet i EØS-aftalen, får de faktisk status af EØS-standarder).

(°) Begrebet »bedste tilgængelige teknik« (BAT) blev indført i EF-lovgivningen ved Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø (EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23), og begrebet blev efter en lettere omformulering medtaget i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg (EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20). Begge disse direktiver er gennemført i EØS-aftalen ved bilag XX. I Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26, det såkaldte IPPC-direktiv (integrated pollution prevention and control)) blev begrebet yderligere udbygget og knæsat. Dette direktiv er også gennemført i EØS-aftalen ved bilag XX. IPPC-direktivets anvendelsesområde omfatter industrianlæg, som kan forårsage stærk forurening. Direktivet finder siden november 1999 anvendelse på nye anlæg og på betydelige ændringer af bestående anlæg. Bestående anlæg skal opfylde IPPC-direktivets forskrifter inden oktober 2007. Indtil da gælder de to ovennævnte direktivers BAT-bestemmelser. Generelt fastlægges de konkrete standarder, det vil sige grænseværdier for emission eller forbrug under anvendelse af de bedste tilgængelige teknikker, ikke på EØS-plan, men af de nationale myndigheder.

(°) Denne definition svarer til den, der er indeholdt i Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet (EFT C 311 E af 31.10.2000, s. 320). Når først direktivet er vedtaget, vil definitionen i den endelige tekst finde anvendelse. Se punkt 5 i disse retningslinjer desangående.

(°) Samme bemærkninger som i fodnote 7.

(°) Meddelelse fra Kommissionen — Miljøafgifter i det indre marked (EFT C 224 af 23.7.1997, s. 6).

8. *Anvendelsesområde:* disse retningslinjer gælder for støtte⁽¹⁰⁾ til miljøbeskyttelse inden for alle sektorer, der reguleres af EØS-aftalen, herunder sektorer omfattet af EØS' sektorspecifikke statsstøtteregler (forarbejdning af stål⁽¹¹⁾, skibsbygnings-, motorkøretøjs- og kunstfiberindustrien samt transportsektoren)⁽¹²⁾. Statsstøtte til forskning og udvikling på miljøområdet er underkastet bestemmelserne i retningslinjerne for statsstøtte til forskning og udvikling⁽¹³⁾. Myndigheden finder heller ikke, at støtte til uddannelsesforanstaltninger på miljøområdet er af en sådan art, at den skal behandles særskilt, hvorfor sådan støtte vil blive undersøgt på grundlag af de gældende regler om uddannelsesstøtte⁽¹⁴⁾.

I henhold til artikel 3 i Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF af 18. december 1996 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien⁽¹⁵⁾, gennemført i EØS-aftalen ved bilag XV, vil støtte til miljøbeskyttelse inden for jern- og stålindustrien fortsat blive undersøgt i lyset af kapitel 15 i myndighedens retningslinjer af 19. januar 1994 for statsstøtte til miljøbeskyttelse indtil den 22. juli 2002.

Nærværende rammebestemmelser finder ikke anvendelse på strandede omkostninger, som vil blive behandlet i et særskilt dokument⁽¹⁶⁾. Myndigheden erindrer om, at de minimis-støtte, dvs. støtte, der ikke overstiger 100 000 EUR til den enkelte virksomhed over en periode på tre år, ikke er omfattet af EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Sådan støtte vil blive undersøgt i lyset af de gældende regler om de minimis-støtte⁽¹⁷⁾. Reglerne om de minimis-støtte gælder imidlertid ikke transportsektoren og heller ikke de sektorer, der er omfattet af artikel 27 og protokol 14 og 25 i EØS-aftalen.

C. *Statsstøtte og miljøpolitik*

9. Artikel 73 til 75 i EØS-aftalen (jf. niende betragtning i præamblen) giver de kontraherende parter udtrykkelige beføjelser på miljøområdet. Bestemmelserne bekræfter »forurenere betaler-princippet«, som indebærer, at omkostningerne ved miljøbeskyttelse skal internaliseres af virksomhederne på samme måde som andre produktionsomkostninger. Bestemmelserne går imidlertid videre endnu og fordrer, at kravene til miljøbeskyttelse integreres i iværksættelsen af andre af de kontraherende parter politikker, og understreger behovet for forebyggelse. Spørgsmålet om at integrere miljø i de øvrige politikker tages op sideløbende med begrebet »bæredygtig udvikling« i EF's femte miljøprogram, »Mod en bæredygtig udvikling«, vedtaget i 1993⁽¹⁸⁾. Herved anerkendes det, at integreringen af miljøpolitik i andre politikker ikke har været fuldt tilfredsstillende med de traditionelle fremgangsmåder, som næsten udelukkende har været baseret på forskrifter og navnlig standarder. Programmet opfordrer derfor til en udvidelse af den vifte af instrumenter, som politikken bygger på. Forskellige instrumenter (regulering, frivillige aftaler og økonomiske foranstaltninger) eller diverse kombinationer af disse er måske den bedste måde at opfylde de tilsigtede miljømålsætninger i en given situation, alt afhængigt af den retlige, tekniske, økonomiske og sociale kontekst. Der er plads til såvel positive økonomiske tilskyndelser, dvs. tilskud, og hæmmende foranstaltninger, især skatter og afgifter.
10. Europa-Kommissionen udarbejdede i 1996 en statusrapport vedrørende EF's femte miljøprogram. Det fastslås heri, at den overordnede strategi og målene i det femte handlingsprogram fortsat har gyldighed. Der er ingen tvivl om, at hensynet til miljø og bæredygtig udvikling nu i højere grad integreres i de øvrige politikker. Men der mangler et egentligt holdningsskift hos alle implicerede parter: politiske beslutningstagere, virksomheder og borgere. Det er vigtigt at få knæsat princippet om fælles ansvar for miljøet og øge den enkelte borgers forståelse for, hvad der står på spil.
11. I 1999 vedtog Europa-Kommissionen endvidere en global vurdering af det femte handlingsprogram. Det konstateres i rapporten, at selv om det femte program har gjort det muligt at skabe større bevidsthed hos de implicerede parter, borgerne og beslutningstagerne i andre sektorer om nødvendigheden af aktivt at forfølge miljømålsætningerne, har resultaterne med hensyn til at vende de økonomiske tendenser og miljøskadelig adfærd globalt set været utilstrækkelige.

⁽¹⁰⁾ Nærværende retningslinjer har ikke til formål at drøfte begrebet statsstøtte, idet indholdet af dette begreb følger af EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, samt EFTA-Domstolens, EF-Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis.

⁽¹¹⁾ Inden for de grænser, der er fastlagt i andet afsnit i punkt 8.

⁽¹²⁾ Myndigheden erindrer om, at nærværende retningslinjer kun finder anvendelse på støtte til miljøbeskyttelse, uden at det berører anvendelsen af andre bestemmelser på statsstøtteområdet inden for rammerne af de kumuleringsregler, der er omhandlet i punkt 66 nedenfor.

⁽¹³⁾ Kapitel 14 i myndighedens retningslinjer.

⁽¹⁴⁾ Kapitel 18 i myndighedens retningslinjer indtil Kommissionens forordning (EF) nr. 68/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på uddannelsesstøtte (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 20) indføres i EØS-aftalen.

⁽¹⁵⁾ EFT L 338 af 28.12.1996, s. 42.

⁽¹⁶⁾ Ved strandede omkostninger forstås de omkostninger, som virksomhederne må bære som følge af indgåede forpligtelser, som de ikke mere kan opfylde på grund af liberaliseringen af den pågældende sektor.

⁽¹⁷⁾ Kapitel 12 i myndighedens retningslinjer indtil Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30) indføres i EØS-aftalen.

⁽¹⁸⁾ EFT C 138 af 17.5.1993, s. 1, gennemført i EØS-aftalen ved artikel 3 i protokol 31 til aftalen.

12. I vurderingen nævnes det også, at det er »stadig mere tydeligt, at miljøskader har omkostninger for samfundet som helhed, og sammenfaldende hermed at en miljøindsats kan give fordele i form af økonomisk vækst, beskæftigelse og konkurrencedygtighed«, og at »et kritisk punkt stadig er effektiv anvendelse af »forureneren betaler-princippet« og fuldstændig internalisering af miljøomkostninger på forurenerens regnskab«⁽¹⁹⁾.
13. På denne baggrund og med henblik på at sikre en ensartet statsstøttekontrol overalt i EØS bør myndighedens kontrol med statsstøtte til miljøbeskyttelse således opfylde følgende to krav:
- a) dels sikre, at markederne fungerer på konkurrencevilkår sideløbende med, at det indre marked søges virkeliggjort, og konkurrencen mellem virksomhederne øges
 - b) dels sikre, at miljøhensynet indgår i udformningen og iværksættelsen af konkurrencepolitikken, navnlig for at fremme en bæredygtig udvikling. I den sammenhæng mener myndigheden, at internalisering af miljøomkostningerne udgør en prioriteret målsætning, der kan opnås ved hjælp af diverse midler, såsom anvendelse af instrumenter baseret på markedslovene eller forskrifter som de mest effektive midler til at nå ovennævnte mål.
14. Internaliseringen af miljøomkostninger bidrager til sande priser, idet økonomiske beslutningstagere allokere deres finansielle ressourcer ud fra priserne på de varer og tjenesteydelser, de ønsker at erhverve. I statusrapporten vedrørende EF's femte miljøprogram understreges det, at princippet om sande priser ikke er opfyldt, da priserne ikke afspejler de økologiske omkostninger. Dette gør det igen vanskeligere at bevidstgøre borgerne om, hvad der står på spil, og favoriserer rovdrift på naturressourcerne.
15. Sande priser på alle trin i den økonomiske proces er den bedste måde at bevidstgøre samtlige implicerede parter om omkostningerne ved miljøbeskyttelse. Ud over at have mulige negative virkninger for samhandelen og konkurrencen gør statsstøtte det generelt vanskeligere at nå målet om sande priser, idet visse virksomheder derved bliver i stand til på kunstig måde at reducere deres omkostninger og ikke over for forbrugerne afsløre omkostningerne ved miljøbeskyttelse. Visse støtteforanstaltninger kan således på sigt modarbejde målsætningerne om bæredygtig udvikling.
16. Myndighedens retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse vedtaget i 1994 skal ses som led i denne politik. »Forureneren betaler-princippet« og kravet om, at virksomhederne skal internalisere omkostningerne ved miljøbeskyttelse, taler umiddelbart imod tildeling af støtte til virksomhederne.
17. Retningslinjerne åbner dog mulighed for støtte i følgende to tilfælde:
- a) under visse specifikke omstændigheder er det endnu ikke muligt at internalisere omkostningerne fuldt ud, hvorfor støtte kan tilskynde virksomhederne til at tilpasse sig standarderne og dermed udgøre »en midlertidig næstbedste løsning«
 - b) støtten kan også virke som incitament, så virksomhederne tilskyndes til at gå videre end de gældende standarder eller til at foretage yderligere investeringer for at gøre deres anlæg mindre forurenende.
18. I retningslinjerne fra 1994 vurderede myndigheden, at det i visse tilfælde endnu ikke var muligt fuldt ud at internalisere miljøomkostningerne, og at det kunne være nødvendigt midlertidigt at yde støtte. Siden 1994 er der imidlertid indtruffet følgende ændringer:
- a) virksomhederne har haft syv år til at tilpasse sig den gradvise indførelse af »forureneren betaler-princippet« og internalisering af omkostninger
 - b) Europa-Kommissionens ovennævnte statusrapport fra 1996 vedrørende femte miljøprogram samt rapporten fra den globale vurdering i 1999 understreger på ny behovet for at internalisere miljøomkostninger og anvende markedsinstrumenter, hvis der skal opnås væsentlige miljøforbedringer
 - c) anvendelse af markedsinstrumenter og sande priser anbefales ligeledes i Kyoto-protokollen om klimaændringer.
19. Myndigheden mener derfor, at tildeling af støtte ikke længere skal opveje den manglende internalisering af omkostninger. Hvis de nødvendige miljøhensyn skal tages i betragtning på længere sigt, er sande priser og internalisering af omkostninger til miljøbeskyttelse en forudsætning. Myndigheden mener derfor, at det ikke længere er berettiget at yde støtte til investeringer, der udelukkende bringer virksomheden i overensstemmelse med eksisterende eller nye tekniske EF-standarder⁽²⁰⁾. Myndigheden mener imidlertid, at det for at tage højde for de særlige vanskeligheder, der gør sig gældende for små og mellemstore virksomheder (SMV), er hensigtsmæssigt

⁽¹⁹⁾ Meddelelse fra Kommissionen: Europas miljø: Hvilken kurs skal der sættes for fremtiden? Global vurdering af Det Europæiske Fællesskabs program for politik og handling i forbindelse med miljøet og bæredygtig udvikling, »Mod en bæredygtig udvikling« (KOM(1999) 543 endelig, af 24.11.1999).

⁽²⁰⁾ Jf. definition på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

at åbne mulighed for at yde sådanne virksomheder støtte for at bringe dem i overensstemmelse med nye EF-standarder over en periode på tre år fra standardens vedtagelse ⁽²¹⁾. Støtte kan derimod vise sig hensigtsmæssig, når den tjener som incitament til at nå et højere beskyttelsesniveau end påkrævet ifølge EF-standarderne. Dette er tilfældet, når en EFTA-stat beslutter at vedtage nationale standarder, som er strengere end EF-standarderne, for således at yde miljøet en bedre beskyttelse. Det vil ligeledes være tilfældet, når en virksomhed investerer i miljøbeskyttelse på et niveau, der ligger over de strengeste, eksisterende EF-standarder, eller hvis der ikke er fastsat EF-standarder på området.

Specifikke forhold i forbindelse med energisektoren og afgiftslempelser

20. Siden vedtagelsen af retningslinjerne i 1994 er der inden for energisektoren sket en række vigtige udviklinger, som der bør tages hensyn til.
21. Nogle EFTA-stater har vedtaget, er i færd med at vedtage eller agter måske at vedtage afgifter til fordel for miljøbeskyttelsen. I nogle tilfælde indrømmes visse kategorier af virksomheder energiafgiftsfritagelser eller -lempelser for ikke at stille dem vanskeligt i konkurrencemæssig henseende. Myndigheden finder, at sådanne foranstaltninger kan udgøre statsstøtte i henhold til EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. De negative sider ved støtten kan dog opvejes af de positive virkninger af afgiftens indførelse. Hvis sådanne undtagelser er nødvendige for at sikre vedtagelse eller fastholdelse af afgifter, der gælder samtlige produkter, er myndigheden derfor af den opfattelse, at de kan accepteres på visse betingelser og for en begrænset periode. Denne periode kan vare op til ti år, når alle betingelser er opfyldt. Efter denne periode på ti år opretholder EFTA-staterne muligheden for på ny at anmelde de pågældende foranstaltninger til myndigheden, som så eventuelt vil tage samme udgangspunkt i sin undersøgelse af foranstaltningen, dog under hensyntagen til de positive resultater, der måtte være opnået med hensyn til miljøforbedringen.
22. Der kan træffes foranstaltninger til fremme af vedvarende energi og kombineret el- og varmeproduktion. Myndigheden mener, at når foranstaltninger til fremme af vedvarende energi og kombineret kraft- og varmeproduktion udgør statsstøtte, kan de accepteres på visse betingelser. Det bør imidlertid sikres, at sådan støtte ikke strider imod EØS-aftalens øvrige bestemmelser.

D. Generelle betingelser for godkendelse af miljøstøtte

D.1. Investeringsstøtte

D.1.1. Overgangsinvesteringsstøtte til SMV for at bringe dem i overensstemmelse med nye EF-standarder ⁽²²⁾

23. I løbet af en periode på tre år at regne fra vedtagelsen ⁽²³⁾ af nye obligatoriske EF-standarder kan der godkendes investeringsstøtte til SMV, når denne har til formål at opfylde disse nye standarder, på indtil højst 15 % brutto af de støtteberettigede omkostninger.

D.1.2. Generelle betingelser for godkendelse af støtte til investeringer med henblik på anvendelse af strengere standarder end EF-standarderne ⁽²⁴⁾

24. Støtte til investeringer med henblik på virksomhedernes anvendelse af strengere standarder end gældende EF-standarder, kan godkendes for indtil 30 % brutto af de støtteberettigede omkostninger som fastlagt i punkt 32. Samme betingelser gælder ligeledes, når virksomhederne foretager investeringer på områder, hvor der ikke findes EF-standarder, samt når virksomhederne skal foretage investeringer for at bringe sig i overensstemmelse med nationale standarder, der er strengere end gældende EF-standarder.

D.1.3. Investeringer på energiområdet

25. Investeringer i energibesparelser som omhandlet i punkt 7 sidestilles med investeringer i miljøbeskyttelse. Sådanne investeringer spiller en afgørende rolle for på økonomisk vis at nå miljømålene ⁽²⁵⁾. Disse investeringer kan således få investeringsstøtte i form af basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

⁽²¹⁾ Det er datoen for vedtagelsen i EF, der er det relevante tidspunkt, fra og med hvilket den tilladte periode beregnes, se punkt 5 og 7.

⁽²²⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽²³⁾ Samme bemærkninger som i fodnote 21.

⁽²⁴⁾ Jf. definitionen »på EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽²⁵⁾ Se meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget: Handlingsplan for større energieffektivitet i Det Europæiske Fællesskab (KOM(2000) 247 endelig udg. af 26.4.2000).

26. Investeringer til fremme af kombineret el- og varmeproduktion kan ligeledes være omfattet af nærværende retningslinjer, hvis det påvises, at foranstaltningerne gavner miljøet, enten fordi omdannelsesgraden ⁽²⁶⁾ er særlig høj, eller fordi foranstaltningerne gør det muligt at reducere energiforbruget, eller fordi produktionsforløbet øver mindre skade på miljøet ⁽²⁷⁾. Myndigheden vil i denne henseende især tage i betragtning hvilken primærenergi-form, der anvendes i produktionsprocessen. Disse investeringer kan således få investeringsstøtte i form af basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.
27. Investeringer til fremme af vedvarende energi sidestilles med investeringer i miljøbeskyttelse på områder, hvor der ikke er fastsat EF-standarder ⁽²⁸⁾. Det skal også tages i betragtning, at foranstaltninger til fremme af disse energikilder udgør en af de miljømæssige og langsigtede målsætninger, hvortil der bør tilskyndes mest ⁽²⁹⁾. Ved investeringer til fremme af disse energikilder vil basissatsen være 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

Myndigheden mener, at også anlæg til vedvarende energi, som gør det muligt at gøre et helt samfund selvforsynende, f.eks. en ø eller en bymæssig bebyggelse, bør begunstiges. Sådanne investeringer vil derfor kunne tildeles en bonus på 10 procentpoint i forhold til basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

Myndigheden mener, at når der kan påvises en absolut nødvendighed, kan EFTA-staterne yde investeringsstøtte til fremme af vedvarende energi med op til 100 % af de støtteberettigede omkostninger. Disse anlæg kan ikke nyde godt af nogen anden form for støtte.

D.1.4. Bonusordning for virksomheder i regioner berettiget til regionalstøtte

28. I regioner, der er støtteberettigede i henhold til nationale regionalstøtteordninger, kan der ydes støtte til virksomhederne for at sikre den regionale udvikling. For at tilskynde sådanne virksomheder til at foretage yderligere miljøinvesteringer bør de i givet fald kunne opnå et forhøjet tilskud, der tager højde for den foretagne miljøinvestering i overensstemmelse med punkt 24 ⁽³⁰⁾.
29. I regioner, der er berettigede til regionalstøtte, fastsættes den maksimale miljøstøttesats for de støtteberettigede omkostninger som fastlagt i punkt 32, som følger:

I støtteberettigede regioner vil den maksimale støttesats være den højeste af følgende to muligheder:

- a) enten basissattesatsen for støtte til miljøinvesteringer, dvs. 30 % brutto (almindelig ordning), eller 40 % brutto (ved investeringer til fremme af energibesparelser, investeringer til fremme af vedvarende energi eller investeringer til fremme af kombineret el- og varmeproduktion), eller 50 % brutto (ved investeringer til fremme af vedvarende energi, som gør det muligt at forsyne et helt samfund), forhøjet med 5 procentpoint brutto i regioner henhørende under artikel 61, stk. 3, litra c), og med 10 procentpoint brutto i regioner henhørende under artikel 61, stk. 3, litra a), i EØS-aftalen ⁽³¹⁾
- b) eller regionalstøttesatsen forhøjet med 10 procentpoint.

D.1.5. Bonusordning for SMV

30. For små og mellemstore virksomheder, der foretager investeringer som omhandlet under punkt 24-27, kan der godkendes en forhøjelse af støtten på yderligere 10 procentpoint brutto ⁽³²⁾. Den definition på SMV, der gælder for nærværende retningslinjer, er den definition, der er indeholdt i gældende EØS-regler ⁽³³⁾.

Ovennævnte bonussatser for støtteberettigede regioner og for SMV kan kumuleres, men den maksimale miljøstøttesats kan under ingen omstændigheder overstige 100 % brutto af de støtteberettigede omkostninger. SMV kan ikke nyde godt af en dobbelt bonus, både på grundlag af regionalstøttebestemmelserne og på grundlag af miljøbeskyttelsesbestemmelserne ⁽³⁴⁾.

⁽²⁶⁾ Ved omdannelsesgrad forstås forholdet mellem den mængde primærenergi, der medgår til fremstillingen af sekundærenergi, og mængden af faktisk produceret sekundærenergi. Den kan beregnes som følger: produceret elenergi + produceret varmeenergi/forbrugt energi.

⁽²⁷⁾ Se Rådets resolution af 18. december 1997 om en fællesskabsstrategi til fremme af kombineret kraftvarmeproduktion (EFT C af 8.1.1998, s. 1).

⁽²⁸⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽²⁹⁾ Se Rådets resolution af 8. juni 1998 om vedvarende energikilder (EFT C 198 af 24.6.1998, s. 1).

⁽³⁰⁾ Sådant bonusstøtte finder ikke anvendelse, når EFTA-staten yder investeringsstøtte i henhold til tredje afsnit i punkt 27 (støtte på indtil 100 % af de støtteberettigede omkostninger).

⁽³¹⁾ Investeringer i støttede regioner kan tildeles investeringsstøtte, hvis betingelserne i kapitel 25 i myndighedens retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte er opfyldt.

⁽³²⁾ Sådant bonusstøtte finder ikke anvendelse, når EFTA-staten yder investeringsstøtte i henhold til tredje afsnit i punkt 27 (støtte på indtil 100 % af de støtteberettigede omkostninger).

⁽³³⁾ For øjeblikket kapitel 10.2 i myndighedens retningslinjer om støtte til små og mellemstore virksomheder svarende til Kommissionens henstilling af 3. april 1996 vedrørende definitionen af små og mellemstore virksomheder (EFT L 107 af 30.4.1996, s. 4).

⁽³⁴⁾ Investeringer foretaget af SMV kan få tildelt investeringsstøtte i henhold til bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 33), som vil blive gennemført i EØS-aftalen ved bilag XV dertil.

D.1.6. *Investeringer, der kan komme i betragtning*

31. De pågældende investeringer er investeringer i grundarealer, der er strengt nødvendige for at opfylde miljømål, eller i bygninger, anlæg og udstyr, der har til formål at reducere eller helt fjerne forurening og gener eller at tilpasse produktionsmetoder for at beskytte miljøet.

Udgifter til teknologioverførsel i form af erhvervelse af licenser eller patenteret eller ikke-patenteret teknisk viden kan ligeledes komme i betragtning. Sådanne immaterielle aktiver skal dog opfylde følgende betingelser:

- a) der skal være tale om afskrivningsberettigede aktiver
- b) de skal være erhvervet på markedsbetingelser fra en enhed, hvorover erhververen ikke har nogen direkte eller indirekte kontrol
- c) de skal indgå i virksomhedens aktiver, forblive og udnyttes i det støttemodtagende foretagende i mindst fem år regnet fra støttens ydelse. Denne betingelse gælder ikke, hvis disse immaterielle aktiver udgør klart forældede teknikker. I tilfælde af videresalg i løbet af disse fem år skal salgsprovenuet fratrækkes de støtteberettigede omkostninger, og der kan i givet fald blive tale om en delvis eller fuldstændig tilbagebetaling af støttebeløbet.

D.1.7. *Støtteberettigede omkostninger*

32. Det er kun de ekstra omkostninger til de yderligere investeringer, der er nødvendige for at nå de opstillede miljømål, som er støtteberettigede.

Det indebærer følgende: Når det er vanskeligt at udskille investeringsomkostningerne til miljøbeskyttelse fra de samlede omkostninger, vil myndigheden tage objektive og gennemsigtige beregningsmetoder i betragtning, f.eks. omkostningerne ved en investering, som er teknisk sammenlignelig, men ikke giver samme miljøbeskyttelse.

I alle tilfælde bør de støtteberettigede omkostninger beregnes netto i forhold til de fordele, der følger af en eventuel kapacitetsforhøjelse, omkostningsbesparelser i løbet af de første fem år af investeringens levetid og supplerende biprodukter i løbet af de samme fem år ⁽³⁵⁾.

For så vidt angår vedvarende energi svarer de støtteberettigede investeringsomkostninger generelt til de meromkostninger, som virksomheden må bære i forhold til et anlæg til fremstilling af traditionel energi med samme kapacitet i henseende til effektiv energiproduktion.

I forbindelse med SMV's tilpasning til nye EF-standarder ⁽³⁶⁾ omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til det niveau af miljøbeskyttelse, der kræves efter de nye EF-standarder.

I forbindelse med tilpasning til nationale standarder, der vedtages i fravær af EF-standarder, omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til det niveau af miljøbeskyttelse, der kræves efter de nationale standarder.

I forbindelse med tilpasning til strengere nationale standarder end EF-standarderne, eller i forbindelse med frivillig anvendelse af strengere standarder end EF-standarderne, omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til et højere niveau af miljøbeskyttelse end det, der kræves efter EF-standarderne. Omkostninger i tilknytning til investeringer for at nå det ved EF-standarderne fastsatte niveau er ikke støtteberettigede.

Når der ikke er fastsat standarder, kan der ydes støtte til de investeringsomkostninger, der er nødvendige for at nå et miljøbeskyttelsesniveau, der ligger over det niveau, den eller de pågældende virksomheder ville kunne opfylde uden nogen form for miljøstøtte.

D.1.8. *Rensning af forurenede industrigrunde*

33. Arbejde, som virksomheder lader udføre for at udbedre miljøskader ved at rense forurenede industrigrunde, kan være omfattet af disse retningslinjer ⁽³⁷⁾. Dette gælder skader på jordkvalitet samt på overflade- og grundvandskvalitet ⁽³⁸⁾.

Kendes den ansvarlige for forureningen, skal denne finansiere rensningen i overensstemmelse med ansvarsprincippet og uden statsstøtte. Begrebet »ansvarlig person« defineres efter gældende ret i den enkelte EFTA-stat, uden at dette foregriber vedtagelse af EØS-regler på området.

⁽³⁵⁾ Hvis investeringer udelukkende vedrører miljøbeskyttelse og ikke medfører andre økonomiske fordele, vil der ikke blive anvendt nogen yderligere reduktion i beregningen af de støtteberettigede omkostninger.

⁽³⁶⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽³⁷⁾ Myndigheden erindrer om, at rensningsarbejder forestået af de offentlige myndigheder i sig selv ikke er omfattet af EØS-aftalens artikel 61. Der kan dog opstå problemer i forhold til statsstøttereglerne, hvis grundene efter rensning sælges til virksomheder til en pris under deres markedsværdi.

⁽³⁸⁾ I forbindelse med rensning af en forurenede grund, tages samtlige virksomhedens udgifter til rensning af grunden i betragtning som berettigede investeringer, uanset om disse udgifter regnskabsmæssigt kan indgå i status.

Er det ikke muligt at udpege den ansvarlige for forureningen eller at drage vedkommende til ansvar, vil den person, der er ansvarlig for arbejdets udførelse, kunne modtage støtte til arbejdet ⁽³⁹⁾.

Støttebeløbet til rensning af den forurenede grund kan nå op på 100 % af de støtteberettigede omkostninger forhøjet med 15 % af arbejdsbeløbet. De støtteberettigede omkostninger er lig med omkostningerne ved arbejdet fratrukket grundens værdistigning.

Det samlede støttebeløb kan under ingen omstændigheder overstige virksomhedens faktiske omkostninger.

D.1.9. Flytning af virksomheder

34. Myndigheden mener, at flytning af virksomheder generelt ikke kan anses som miljøbeskyttelse, hvorfor det ikke berettiger til støtte på grundlag af disse retningslinjer.

Støtte kan imidlertid være berettiget, når en virksomhed, der er etableret i byområde eller i et område svarende til et område, der er udpeget som Natura 2000 ⁽⁴⁰⁾, på lovlig vis udfører en stærkt forurenende aktivitet, og på grund af beliggenheden flytter sit anlæg til et mere hensigtsmæssigt område.

Følgende kriterier skal i så fald alle være opfyldt:

- a) flytningen skal være begrundet i miljøhensyn og foranlediget af en administrativ eller retslig afgørelse om flyttepåbud
- b) virksomheden skal overholde de strengeste miljøkrav, der gælder i det nye etableringsområde.

En virksomhed, der opfylder ovennævnte betingelser, kan modtage investeringsstøtte i henhold til bestemmelserne i punkt 24. Bestemmelserne i punkt 30 om tildeling af bonus til SMV finder ligeledes anvendelse.

Ved fastsættelsen af de støtteberettigede omkostninger i forbindelse med flytning af virksomheder tager myndigheden hensyn til dels indtægten fra salg eller udlejning af de fraflyttede anlæg og grunde samt erstatning i tilfælde af ekspropriation, dels de omkostninger, der er forbundet med køb af grund og opførelse eller køb af nye anlæg med en kapacitet svarende til den fraflyttede kapacitet. Andre gevinster i tilknytning til anlæggenes overflytning, navnlig opnåede gevinster gennem anvendelse af en bedre teknologi som følge af flytningen samt regnskabsmæssige gevinster som følge af anlæggets værdistigning, kan i givet fald også tages i betragtning. Investeringerne i forbindelse med en eventuel kapacitetsforhøjelse kan ikke medtages i beregningen af de støtteberettigede omkostninger, der kan give anledning til miljøstøtte.

Hvis den administrative eller retslige afgørelse om flyttepåbud indebærer utidig opsigelse af en lejekontrakt for en grund eller bygninger, kan eventuelle erstatningsbeløb, som virksomheden skal betale for opsigelsen, medtages i beregningen af de støtteberettigede omkostninger.

D.1.10. Fælles bestemmelser

35. Der kan ikke ydes støtte til investeringer, der sigter på at anvende strengere standarder end EF-standarderne, eller hvis der ikke findes EF-standarderne, hvis anvendelsen af disse strengere standarder blot bringer virksomheden i overensstemmelse med EF-standarder, der allerede er vedtaget, men endnu ikke er trådt i kraft ⁽⁴¹⁾. En virksomhed kan kun modtage støtte til at bringe sig i overensstemmelse med nationale standarder, der er strengere end EF-standarderne, eller i fravær af EF-standarder, hvis virksomheden rettidigt har bragt sig i overensstemmelse med de pågældende nationale standarder. Investeringer foretaget efter den i standarderne fastsatte frist kan ikke komme i betragtning ⁽⁴²⁾.

D.2. Støtte til SMV til konsulentbistand i miljøspørgsmål

36. Sådan konsulentbistand er vigtig for små og mellemstore virksomheder i deres indsats for at forbedre miljøbeskyttelsen. Myndigheden mener derfor, at der kan ydes støtte hertil efter bestemmelserne i forordning (EF) nr. 70/2001 ⁽⁴³⁾, som skal gennemføres i EØS-aftalen ved bilag XV.

⁽³⁹⁾ Fastlæggelsen af begrebet ansvarlig person for udførelsen af arbejdet foregriber ikke fastlæggelsen af begrebet ansvarlig for forureningen.

⁽⁴⁰⁾ Se Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7), som udgør en del af Det Europæiske Økologiske Net, bedre kendt som Natura 2000 (EFTA-staterne deltager ikke i dette program, men der er områder i EFTA-staterne, som ville kunne udpeges som Natura 2000, og i sådanne tilfælde mener myndigheden, at EFTA-staterne bør have mulighed for at tildele støtte i overensstemmelse med punkt 34).

⁽⁴¹⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽⁴²⁾ Bestemmelserne i dette punkt berører ikke bestemmelserne i punkt 23 vedrørende støtte til SMV.

⁽⁴³⁾ Citeret i fodnote 34.

D.3. Driftsstøtte**D.3.1. Regler for driftsstøtte til håndtering af affald og til fremme af energibesparelser**

37. Følgende bestemmelser finder anvendelse på to former for driftsstøtte:

- a) støtte til håndtering af affald, når forvaltningen sker i overensstemmelse med den ordnede prioritering af principperne for håndtering af affald ⁽⁴⁴⁾
- b) støtte på energibesparelsesområdet.

38. Når sådan støtte viser sig absolut nødvendig, skal den være begrænset til lige netop at kompensere for meromkostningerne i forhold til markedspriserne for de pågældende produkter og tjenesteydelser ⁽⁴⁵⁾. Støtten skal endvidere være midlertidig og i princippet degressiv, så den tilskynder til, at princippet om sande priser gennemføres inden for en rimelig frist.

39. Myndigheden mener, at virksomhederne normalt selv må bære omkostningerne til behandling af industriaffald i overensstemmelse med »forureneren betaler-princippet«. Driftsstøtte kan dog vise sig nødvendig, når der vedtages nationale standarder, der er strengere end gældende EF-standarder, eller når der vedtages nationale standarder i fravær af EF-standarder, og disse nationale standarder medfører midlertidigt tab af international konkurrenceevne for virksomhederne ⁽⁴⁶⁾.

Virksomheder, der modtager driftsstøtte til behandling af affald, industrielt eller andet, bør finansiere den pågældende ydelse i forhold til den mængde affald, de skaber og/eller deres behandlingsomkostninger.

40. For samtlige disse former for driftsstøtte gælder det, at »degressiv« støtte højst kan ydes i fem år. Støtteintensiteten kan være indtil 100 % af meromkostningerne det første år, men skal derefter lineært nedsættes til en nulsats ved udgangen af det femte år.

41. For »ikke-degressiv« støtte er varigheden begrænset til fem år, og intensiteten kan højst udgøre 50 % af meromkostningerne.

D.3.2. Bestemmelser for al driftsstøtte i form af afgiftslempelser eller -fritagelser

42. Når EFTA-staterne indfører afgifter på visse aktiviteter af miljøbeskyttelseshensyn, kan de finde det nødvendigt at indrømme visse virksomheder midlertidige undtagelser, navnlig når der ikke er sket en harmonisering på europæisk plan, eller når visse virksomheder risikerer midlertidigt at miste international konkurrenceevne. Den slags undtagelser udgør generelt driftsstøtte efter EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Ved vurderingen af, hvorvidt sådanne foranstaltninger er omfattet af undtagelserne fra det generelle statsstøtteforbud i artikel 61, stk. 1, skal det bl.a. undersøges, om den pågældende afgift svarer til en afgift, der opkræves på EF-plan som følge af en EF-beslutning ⁽⁴⁷⁾. Dette aspekt er væsentligt for at afgøre, om der er tale om tab af international konkurrenceevne for den afgiftspligtige.

43. Hvis afgiften ikke svarer til en afgift, der opkræves på EF-plan som følge af en EF-beslutning, kan de pågældende virksomheder finde det meget vanskeligt hurtigt at tilpasse sig de nye afgiftsbyrder. Under disse omstændigheder kan det være berettiget at indrømme visse virksomheder en midlertidig undtagelse, så de får mulighed for at tilpasse sig til den nye afgiftssituation.

44. Hvis afgiften svarer til en afgift, der opkræves på EF-plan som følge af et EF-direktiv, kan der tænkes følgende to tilfælde:

- a) En EFTA-stat anvender for visse produkter en højere afgiftssats end den ved EF-direktivet foreskrevne mindstesats og indrømmer visse virksomheder en undtagelse, så de betaler efter en lavere afgiftssats, der dog stadig er lig med eller højere end direktivets mindstesats. Myndigheden mener, at det under disse omstændigheder kan være berettiget at indrømme en midlertidig undtagelse, så virksomhederne kan tilpasse sig et højere afgiftsniveau og ansøres til mere miljøvenlige foranstaltninger.

⁽⁴⁴⁾ Se prioritering opstillet i meddelelse fra Kommissionen om Fællesskabets strategi for affaldshåndtering (KOM(96) 399 endelig af 30.7.1996). Kommissionen erindrer i denne meddelelse om, at affaldshåndtering er en prioritet for Fællesskabet, navnlig for at mindske miljørisici. Genanvendelse af affald skal forstås i en tredobbelbet betydning, nemlig genbrug, genvinding og energiudnyttelse. Affaldsproduktion, der ikke kan undgås, bør genanvendes og bortskaffes forsvarligt. Nævnte meddelelse er på grund af den retlige karakter ikke gennemført i EØS-aftalen. Lignende klassificeringer af affald indgår imidlertid i flere bindende afgørelser truffet af Rådet, og som er gennemført i EØS-aftalen ved bilag XX, f.eks. Rådets beslutning C 94/3/EF, C 94/904/EF og C 2000/532/EF. I sin vurdering af hvorvidt en foranstaltning truffet af en EFTA-stat indeholder statsstøtteelementer, vil myndigheden træffe sine beslutninger på grundlag af den prioritering, der er opstillet i Kommissionens meddelelse, for at finde et korrekt udgangspunkt. Hvis ikke vil foranstaltninger truffet af en EFTA-stat ikke blive vurderet på samme baggrund som foranstaltninger truffet af en EF-medlemsstat.

⁽⁴⁵⁾ Begrebet produktionsomkostninger skal forstås netto, uden støtte, men med en normal fortjeneste.

⁽⁴⁶⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽⁴⁷⁾ Se punkt 5.

- b) En EFTA-stat anvender for visse produkter en afgiftssats svarende til den i EF-direktivet foreskrevne mindstesats, og indrømmer visse virksomheder en undtagelse, så de betaler efter en lavere sats end mindstesatsen. Hvis en sådan undtagelse ikke ville kunne tillades ifølge det pågældende EF-direktiv, udgør den en støtte, der ikke er forenelig med EØS-aftalens artikel 61. Hvis en sådan undtagelse derimod ville være tilladt ifølge EF-direktivet, kan myndigheden betragte den som forenelig med artikel 61, hvis den er nødvendig og af et rimeligt omfang i forhold til de tilsigtede EØS-mål. Myndigheden vil være særligt opmærksom på, at en sådan undtagelse i tid begrænses til det strengt nødvendige.
45. Generelt skal de pågældende afgiftsforanstaltninger yde et væsentligt bidrag til miljøbeskyttelsen. Det skal sikres, at undtagelserne eller fritagelserne ikke er af en sådan art, at de skader opfyldelsen af de generelle mål.
46. Sådanne undtagelser kan sandsynligvis udgøre former for driftsstøtte, som kan godkendes på følgende vilkår:
- 46.1. Når en EFTA-stat af miljøhensyn indfører en ny afgift i en erhvervssektor eller for produkter, hvor der ikke er sket en afgiftsharmonisering på EF-plan, eller når den afgift, som EFTA-staten påtænker at indføre, er højere end den afgift, der er fastsat i EF-retten, er det myndighedens opfattelse, at beslutninger om fritagelse med en varighed på ti år uden degressivitet kan være berettigede i to tilfælde:
- a) Når sådanne fritagelser er betinget af, at der mellem den pågældende EFTA-stat og modtagervirksomhederne indgås aftaler, hvorefter virksomhederne eller sammenslutningerne af virksomheder forpligter sig til at nå miljøbeskyttelsesmål i løbet af fritagelsesperioden, eller når virksomhederne forpligter sig til at indgå frivillige aftaler med samme målsætning. Aftalerne eller forpligtelserne kan især gælde nedbringelse af energiforbrug, nedbringelse af emissionsniveau eller andre miljøvenlige foranstaltninger. Den enkelte EFTA-stat forhandler om aftalernes indhold, som vil blive vurderet af myndigheden i forbindelse med anmeldelsen af påtænkte støtteforanstaltninger. EFTA-staten skal tilrettelægge en grundig opfølgning på virksomhedernes eller virksomhedssammenslutningernes efterlevelse af deres forpligtelser. Aftaler, der indgås mellem EFTA-staten og de pågældende virksomheder eller virksomhedssammenslutninger, skal indeholde en sanktionsklausul i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelserne.
- Disse bestemmelser gælder også, når en EFTA-stat lader en afgiftslempelse være betinget af et krav med samme virkning som ovennævnte aftaler eller forpligtelser.
- b) Sådanne fritagelser kan ikke være betinget af indgåelse af en aftale mellem EFTA-staten og modtagervirksomhederne, hvis følgende alternative betingelser er opfyldt:
- når lempelsen vedrører en afgift, der svarer til en harmoniseret EF-afgift, skal det af virksomhederne faktisk betalte beløb efter fradrag stadig være højere end EF-minimumsbeløbet, så niveauet tilskynder virksomhederne til at arbejde for en forbedring af miljøbeskyttelsen
 - når lempelsen vedrører en afgift, der ikke svarer til en harmoniseret afgift på EF-plan, skal modtagervirksomhederne ikke desto mindre betale en betydelig del af den nationale afgift.
- 46.2. Bestemmelserne under punkt 46.1 ovenfor kan finde anvendelse på eksisterende afgifter, hvis følgende to betingelser begge er opfyldt:
- a) den pågældende afgift skal have en mærkbar positiv virkning på miljøbeskyttelsen
- b) undtagelserne til fordel for modtagervirksomhederne skal være fastlagt ved vedtagelsen af afgiften eller skal være blevet nødvendige på grund af en betydelig ændring af de økonomiske vilkår, som stiller virksomhederne i en særlig vanskelig situation i konkurrencemæssig henseende. I sidstnævnte tilfælde kan afgiftsbeløbet ikke nedsættes mere end, hvad der svarer til den omkostningsforhøjelse, som er forårsaget af de ændrede økonomiske vilkår. Når denne omkostningsforhøjelse forsvinder, skal afgiftslempelsen ligeledes ophøre.
- 46.3. EFTA-staterne kan ligeledes fremme udviklingen af metoder til fremstilling af elektricitet, der er baseret på traditionel energi som f.eks. gas, og som gør det muligt at nå til en energiudnyttelse, som er langt højere end den energiudnyttelse, der opnås med traditionelle fremstillingsprocesser. I så tilfælde og i betragtning af sådanne teknikkers interesse for miljøbeskyttelsen, og for så vidt som den anvendte primærenergi betydeligt reducerer de negative miljøvirkninger, mener myndigheden, at fuldstændig fritagelse for afgifterne kan være berettiget for en periode på fem år, når der ikke er tale om degressiv støtte. Dispensationer for ti år kan godkendes på de betingelser, der er anført under punkt 46.1 og 46.2.
47. Når en eksisterende afgift forhøjes meget, og EFTA-staten mener, at undtagelser er nødvendige for visse virksomheder, finder de betingelser, der er anført under punkt 46.1 for nye afgifter tilsvarende anvendelse.

48. Når afgiftslempelserne vedrører en afgift, som svarer til en afgift, der er harmoniseret på EF-plan, og hvis den nationale afgift er lavere end eller lig med EF-mindstesatsen, er det myndighedens opfattelse, at langvarige fritagelser ikke er berettigede.

For samtlige afgiftslempelser gælder det imidlertid, at EFTA-staten bibeholder muligheden for at yde driftsstøtte på de vilkår, der er omhandlet i punkt 40 og 41, hvis de heri fastlagte betingelser er opfyldt. Hvis afgiften svarer til en afgift, der er harmoniseret på EF-plan, kræver en undtagelse fra EF-mindstesatserne under alle omstændigheder en udtrykkelig godkendelse i henhold til den tilsvarende EF-harmoniseringsbestemmelse for afgiften.

D.3.3. *Betingelser for driftsstøtte til vedvarende energi*

49. Driftsstøtte til fremstilling af vedvarende energi udgør normalt miljøstøtte, der er omfattet af disse retningslinjer.

50. Med hensyn til disse former for støtte mener myndigheden, at der kan indføres særbestemmelser i betragtning af, hvor svært det i nogle tilfælde er for disse energikilder at konkurrere effektivt med traditionelle energikilder. Det bør ligeledes tages i betragtning, at det, navnlig af miljøhensyn, er en almen målsætning at sikre udviklingen af disse energikilder. Der kan især være behov for støtte, når den pågældende energi ikke kan fremstilles ved hjælp af kendt teknik til en rimelig enhedspris i forhold til enhedsprisen for traditionelle energiformer.

51. I så tilfælde kan det være berettiget at yde driftsstøtte til dækning af forskellen mellem omkostningerne til fremstilling af energi fra vedvarende energikilder og markedsprisen for denne energi. Støtten kan antage forskellige former alt efter, hvilken energi det drejer sig om, og hvilke støttekriterier, EFTA-staterne har fastlagt. Myndigheden vil endvidere i sin vurdering tage de pågældende energiformers konkurrencemæssige stilling i betragtning.

52. EFTA-staterne kan yde støtte til vedvarende energi på følgende måder:

D.3.3.1. Valgmulighed 1

53. På området vedvarende energi er investeringsomkostningerne pr. produceret enhed særligt høje og udgør sædvanligvis en afgørende andel af virksomhedernes omkostninger og bevirker, at virksomhederne bliver ude af stand til at tilbyde konkurrencedygtige priser på de markeder, hvor de sælger deres energi.
54. For i højere grad at tage hensyn til denne hindring for markedsadgangen, der gør sig gældende for vedvarende energi, kan EFTA-staterne yde støtte, som kompenserer for forskellen mellem produktionsomkostningerne i forbindelse med vedvarende energi og markedsprisen på den pågældende energi. Eventuel driftsstøtte kan kun ydes til afskrivning af anlæggene. Der vil ikke kunne ydes støtte til den yderligere energi, der måtte blive fremstillet i det pågældende anlæg. Støtten kan imidlertid ligeledes omfatte en rimelig kapitalforrentning, når EFTA-staterne kan påvise, at dette er nødvendigt, navnlig på grund af visse vedvarende energiers beskedne konkurrenceevne.

Driftsstøttebeløbet bør ligeledes fastsættes under hensyntagen til eventuel investeringsstøtte udbetalt til den pågældende virksomhed i forbindelse med opførelsen af anlægget.

De støtteordninger, der anmeldes til myndigheden, skal indeholde en detaljeret redegørelse for EFTA-statens nærmere kriterier for tildeling af støtte, navnlig beregningsmetoden for støttebeløbet. Når sådanne ordninger godkendes af myndigheden, skal den pågældende EFTA-stat derefter anvende disse kriterier og beregningsmetoder ved tildelingen af støtte til virksomhederne.

55. I modsætning til de fleste andre vedvarende energikilder kræver biomasse forholdsvis mindre investeringer, men indebærer høje driftsomkostninger. Myndigheden vil derfor kunne godtage driftsstøtte, der kan overstige investeringerne, når EFTA-staterne kan påvise, at virksomhedernes samlede omkostninger efter afskrivning af anlæg fortsat overstiger markedsprisen for energien.

D.3.3.2. Valgmulighed 2

56. EFTA-staterne kan tildele støtte til vedvarende energi ved at bruge markedsmekanismer, såsom grønne certifikater eller udbudssystemer. Disse systemer sætter samtlige producenter af vedvarende energi i stand til indirekte at få en efterspørgselsgaranti for den energi, de producerer, til en højere pris end markedsprisen for konventionel energi. Prisen for grønne certifikater fastsættes ikke på forhånd, men afhænger af forholdet mellem udbud og efterspørgsel.

57. Når disse systemer udgør statsstøtte, kan de godkendes af myndigheden, når EFTA-staterne kan påvise, at støtten er afgørende for at sikre de pågældende vedvarende energiformers levedygtighed, at støtten ikke globalt medfører en overkompensering til fordel for vedvarende energi, og at den ikke afholder producenterne af den pågældende energiform fra at øge deres konkurrenceevne. For at efterprøve om disse kriterier er opfyldt, agter myndigheden at tillade sådanne støttesystemer for en periode på ti år. Ved udgangen af denne periode på ti år skal der gøres status for at vurdere, om det er nødvendigt at videreføre støtteforanstaltningen.

D.3.3.3. Valgmulighed 3

58. EFTA-staterne kan yde driftsstøtte til nye anlæg til fremstilling af vedvarende energi beregnet på grundlag af de eksterne omkostninger, der undgås. De eksterne omkostninger, der undgås, er de miljøomkostninger, som samfundet ville skulle bære, hvis den samme mængde energi blev produceret på et produktionsanlæg, der fungerer med konventionel energi. Omkostningerne beregnes på grundlag af forskellen mellem dels de eksterne omkostninger, som forårsages, men ikke betales af producenterne af vedvarende energi, dels de eksterne omkostninger, som forårsages, men ikke betales af producenterne af ikke-vedvarende energi. EFTA-staten skal ved beregningen anvende en internationalt anerkendt beregningsmetode, og denne skal meddeles myndigheden. EFTA-staten skal navnlig forelægge en begrundet og kvantificeret komparativ omkostningsanalyse med en evaluering af de eksterne omkostninger, der forårsages af konkurrerende energiproducenter, så det kan påvises, at støtte faktisk udgør en kompensering af de ikke dækkede eksterne omkostninger.

Under alle omstændigheder kan det støttebeløb, der således tildeles en producent af vedvarende energi, ikke overstige 0,05 EUR pr. kWh.

I øvrigt skal det til producenterne ydede støttebeløb, der overstiger det støttebeløb, som valgmulighed 1 ville føre til, geninvesteres af virksomhederne inden for sektoren for vedvarende energi. Myndigheden vil tage dette støttebeløb i betragtning, hvis den pågældende aktivitet i øvrigt modtager statsstøtte.

59. For at skabe sammenhæng mellem valgmulighed 3 og de generelle konkurrenceregler skal myndigheden være sikker på, at støtten ikke fører til konkurrencefordrejninger, der strider mod den fælles interesse. Med andre ord skal myndigheden være sikker på, at støtten medfører en faktisk global udvikling af vedvarende energi på bekostning af konventionel energi, og ikke blot en simpel overførsel af markedsandele mellem vedvarende energiformer. Følgende betingelser skal derfor være opfyldt:
- støtte, der tildeles under denne valgmulighed, skal indgå i et system, som behandler samtlige virksomheder inden for sektoren for vedvarende energi på lige fod
 - støttetildelingen under systemet skal ske uden forskelsbehandling af de virksomheder, der producerer samme vedvarende energi
 - systemet skal underkastes myndighedens gennemgang hvert femte år.

D.3.3.4. Valgmulighed 4

60. EFTA-staterne opretholder muligheden for at tildele driftsstøtte i overensstemmelse med de generelle bestemmelser for driftsstøtte, jf. punkt 40 og 41.

D.3.4. Betingelser for driftsstøtte til kombineret el- og varmeproduktion

61. Det er myndighedens opfattelse, at driftsstøtte til kombineret el- og varmeproduktion kan være berettiget, når betingelserne i punkt 26 er opfyldt. Sådan støtte kan tildeles virksomheder, som forestår offentlig varme- og elforsyning, når produktionsomkostningerne for denne elektricitet eller varme er højere end markedsprisen. Under sådanne omstændigheder kan der tildeles driftsstøtte på de betingelser, der er fastlagt i punkt 53 til 60. Støttens nødvendighed vurderes under hensyntagen til de omkostninger og indtægter, der fremkommer ved produktionen og salget af varmen og elektriciteten.
62. Der kan tildeles driftsstøtte på de samme vilkår til fremme af den industrielle anvendelse af kombineret el- og varmeproduktion, når det faktisk påvises, at produktionsomkostningerne for en energienhed ved brug af denne teknik er højere end markedsprisen for en traditionel energienhed. Produktionsomkostningerne kan omfatte normal forrentning af anlægget, men eventuelle gevinster for virksomheden i form af varmeproduktion skal fradrages produktionsomkostningerne.

E. **Politikker, foranstaltninger og instrumenter for nedbringelsen af drivhusgasser**

63. Det er i Kyoto-protokollen ⁽⁴⁸⁾ fastlagt, at emissionerne af drivhusgasser skal begrænses eller reduceres i perioden 2008 til 2012. Det er myndighedens opfattelse, at de nærmere bestemmelser, der vedtages for at opfylde protokollens målsætninger, vil kunne udgøre statsstøtte, men at det endnu er for tidligt at fastlægge betingelserne for godkendelse af sådan eventuel støtte.

F. **Grundlaget for en undtagelse for samtlige foranstaltninger, der undersøges af myndigheden**

64. Inden for de grænser og på de betingelser, der er fastsat i disse retningslinjer, vil myndigheden godkende miljøstøtte i overensstemmelse med bestemmelsen i EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra c), der giver mulighed for »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse«.

⁽⁴⁸⁾ Norge og Liechtenstein har undertegnet, men endnu ikke ratificeret, Kyoto-protokollen. Island har ikke undertegnet protokollen. Alle tre lande har imidlertid undertegnet den klimakonvention, der danner ramme for protokollen.

65. Støtte til fremme af virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse, der først og fremmest er rettet mod miljøet og ofte vil have gunstige virkninger ud over den eller de berørte EFTA-staters grænser, kan godkendes i henhold til undtagelsen i EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra b). Støtten skal imidlertid være nødvendig for projektets gennemførelse, projektet skal være specifikt og veldefineret, kvalitativt vigtigt, et eksempel til efterfølgelse og et klart identificerbart bidrag til fremme af fælleseuropæiske interesser. Når denne undtagelse anvendes, kan myndigheden godkende støtte til højere satser end de lofter, der gælder for støtte godkendt i henhold til artikel 61, stk. 3, litra c).

G. **Kumulering af støtte fra forskellige kilder**

66. De støtteløfter, der er fastsat i nærværende retningslinjer, finder anvendelse, hvad enten den pågældende støtte er fuldstændigt finansieret ved hjælp af statslige midler eller helt eller delvis ved hjælp af EØS-samarbejdsmidler. Støtte, der godkendes i henhold til nærværende retningslinjer, kan ikke kumuleres med anden statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, og heller ikke med andre former for EF-finansiering i forbindelse med EFTA-staters deltagelse i EF-programmer, hvis en sådan kumulering fører til en støtteintensitet, der overstiger den i nærværende retningslinjer fastsatte støtteintensitet.

I tilfælde af statsstøtte, der tjener flere forskellige formål, men vedrører de samme støtteberettigede omkostninger, finder det mest gunstige støtteloft anvendelse.

H. **»Egnede foranstaltninger« i henhold til artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen**

67. For så vidt angår disse retningslinjer og på grundlag af artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen vil myndigheden foreslå EFTA-staterne følgende foranstaltninger med hensyn til deres eksisterende støtteordninger.
68. For at give myndigheden mulighed for at undersøge tildeling af betydelige støttebeløb inden for rammerne af eksisterende ordninger og støttens forenelighed med EØS-aftalen vil myndigheden som en foranstaltning efter artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen foreslå EFTA-staterne, at enhver enkeltforanstaltning vedrørende investeringsstøtte, der tænkes tildelt efter en eksisterende ordning, skal forhåndsanmeldes, når de støtteberettigede omkostninger overstiger 25 mio. EUR, og støtten overstiger en bruttosubventionsækvivalent på 5 mio. EUR. Anmeldelsen skal udformes efter modellen i bilaget til disse retningslinjer.
69. Ligeledes som en foranstaltning efter artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, vil myndigheden foreslå EFTA-staterne, at deres eksisterende støtteordninger på miljøområdet bringes i overensstemmelse med nærværende retningslinjer inden den 1. januar 2002.
70. Myndigheden opfordrer EFTA-staterne til inden for en måned efter modtagelsen af forslaget til foranstaltninger omhandlet i punkt 67 til 69 at meddele den deres samtykke vedrørende disse bestemmelser. Modtager myndigheden intet svar, vil den gå ud fra, at den pågældende EFTA-stat modsætter sig forslaget.
71. Myndigheden erindrer om, at med undtagelse af støtteordninger, der falder ind under »bagatelreglen« ifølge bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001⁽⁴⁹⁾, som skal gennemføres i EØS-aftalen ved bilag XV, berører disse retningslinjer ikke EFTA-staternes forpligtelse i henhold til artikel 1, stk. 3, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, til at anmelde alle støtteordninger, alle ændringer af støtteordninger og alle enkeltforanstaltninger til fordel for virksomheder uden for de godkendte støtteordninger.
72. Myndigheden agter at gøre godkendelse af enhver fremtidig ordning betinget af overholdelse af disse retningslinjer.

I. **Retningslinjernes anvendelsesperiode**

73. Disse retningslinjer træder i kraft på datoen for deres vedtagelse ved EFTA-Tilsynsmyndigheden. Anvendelsesperioden udløber den 31. december 2007. Myndigheden kan efter høring af EFTA-staterne ændre retningslinjerne inden den 31. december 2007, hvis der foreligger vigtige konkurrence- eller miljøpolitiske grunde hertil, eller under hensyntagen til andre politikker.
74. Efter EFTA-Tilsynsmyndighedens vedtagelse af retningslinjerne vil myndigheden anvende dem på alle anmeldte påtænkte støtteforanstaltninger, hvorom den skal træffe afgørelse, uanset om de påtænkte foranstaltninger måtte være anmeldt inden vedtagelsen.

For ikke-anmeldt støtte anvender myndigheden:

- a) disse retningslinjer, hvis støtten blev tildelt efter deres vedtagelse
- b) 1994-retningslinjerne for støtte til miljøbeskyttelse, offentliggjort i EFT L 231 af 3.9.1994, når støtten er tildelt under andre omstændigheder.

⁽⁴⁹⁾ EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30.

J. **Integration af miljøpolitikken i de øvrige retningslinjer for statsstøtte**

75. Det er i artikel 73 til 75 i EØS-aftalen fastlagt, at kravene til miljøbeskyttelse skal integreres i iværksættelsen af andre af EFTA-staternes politikker.

Når myndigheden vedtager eller ændrer andre retningslinjer eller rammebestemmelser for statsstøtte, vil den undersøge, hvorledes der i højere grad kan tages højde for disse krav. Myndigheden vil i denne henseende undersøge, om det er hensigtsmæssigt at anmode EFTA-staterne om ved anmeldelse af alle større påtænkte støtteforanstaltninger, uanset sektor, at forelægge en konsekvensanalyse af miljøpåvirkningerne.

BILAG

Yderligere oplysninger, der sædvanligvis skal tilvejebringes, når statsstøtte til miljøbeskyttelse anmeldes i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen

(Støtteordninger, støttetildelinger under en godkendt ordning og ad hoc-støtte)

1. *Formål*

Detaljeret beskrivelse af foranstaltningens formål og den form for miljøbeskyttelse, den skal fremme.

2. *Beskrivelse af foranstaltningen*

Detaljeret beskrivelse af foranstaltningen og modtagerne

Beskrivelse af de samlede investeringsomkostninger og de støtteberettigede omkostninger.

Hvis den pågældende foranstaltning allerede før har været anvendt, beskrives de miljømæssige resultater, der blev opnået.

Hvis foranstaltningen er ny, beskrives de forventede miljømæssige resultater og tidsrummet for opnåelsen.

For støtte, der tildeles med henblik på anvendelse af strengere standarder end de gældende, angives den gældende standard, og det beskrives, hvordan den pågældende foranstaltning muliggør et væsentligt højere niveau af miljøbeskyttelse.

For støtte, der tildeles, når der ikke findes nogen standarder, gives en detaljeret beskrivelse af, hvordan de støtteberettigede omkostninger er fastsat.»

BERIGTIGELSER**Berigtigelse til Kommissionens forordning (EF) nr. 1745/2001 af 31. august 2001 om suspension af opkøb af smør i visse medlemsstater**

(De Europæiske Fællesskabers Tidende L 234 af 1. september 2001)

Side 47, artikel 1:

i stedet for: »... Frankrig, Grækenland, Italien, Nederlandene, Østrig ...«

læses: »... Frankrig, Grækenland, Nederlandene, Østrig ...«.
